

Hace frío . . . Pero no importa, pues la Tierra del Fuego brilla con el sol que se refleja en sus blancas nieves y en sus aguas, hoy mansitas. He aquí dos panoramas de las cercanías de Ushuaia en el canal Beagle.

Las bellezas argentinas no se limitan a los famosos Lagos del Sur, a las majestuosas cordilleras, fértiles campos y espaciosas pampas, sino que abarcan también los magníficos canales y glaciares fueguinos.

Nekaj lepot iz daljnega argentinskega juga. Kljub mrazu blišči sonce v snežnih poljih in zametenih čereh.

EL FESTIVAL ANUAL DE LA "VIDA ESPIRITUAL"

SE REALIZARA
EN EL MES DE SEPTIEMBRE

con un programa interesantísimo cuyos detalles se anunciarán oportunamente.

Esperamos los avisos para el Programa y regalos para la Rifa.

La fiesta tradicional de los Santos Cirilo y Metodio se celebrará el 6 de julio con la misa a las 10 h en Av. del Campo y con la solemnidad de la tarde y con solemnes vísperas a las 16 horas en Avalos 250 seguidas por un té familiar.

CIRILOVA NEDELJA

DOPOLDNE

vabi vse verne rojake k paternalski šagri.

V času, ko toliko kristjanov in tudi celi narodi odpadajo od Kristusa in v zaslepljenosti sanjajo da si bodo ustvarili nebesa na zemlji in se zato odrekajo Božjemu Kraljestvu in nebesam, je treba zares vzeti besedo Gospodovo: "Kdor hodi za menoj, ne hodi v temi, ampak ima luč življenja" in "Če slepec slepeca vodi, oba v jamo padeta". Gorje, ki danes na svetu vlada, ki je posledica odpada od Boga, je pač nepobiten dokaz te besede Gospodove.

Spomnimo se zatorej s hvaležnostjo teh dveh ljubljениh apostolov in na Cirilovo nedeljo 6. julija, naj bo ob 10 uri polna kapela na Avenidi del Campo 1653 (Pri bolnici Tornú).

POPOLDNE

Bratovščina Živega Rožnega Venca slavi ta dan svoj glavni snod in priredi za to priliko tudi čajanko. Začetek ob 16 uri na Avalos 250.

Za vse člane bratovščine je vdeležba obvezna.

Ta dan se izbere vodstvo bratovščine za naprej, nato čajanka in nekaj za razvedrilo za stare in mlade.

Se ausentará de la Capital el capellán de la Colectividad P. Juan Hladnik los días 14 al 19 de julio. En la parroquia de Santa Rosa lo reemplazará el P. José Košiček, al cual puede llamarse para caso de urgencia.

Vsakoletna veselica "DUHOVNEGA ŽIVLJENJA"

bo v septembru.

Program se že pripravlja.

Prosimo rojake, da pri-

javite oglase za

program in pripravite

dobitke za srečolov.

Uredništvo: Pasco 431

Urednik: Hladnik Janez.

Telefon 48 - 3361 (48 - 0095)

Klič od 11-13 ure in po 8 uri zvečer.

Ob sredah in petkih ni doma.

Uprava: Paz Soldán 4924

Telefon 59 - 6413

Naročnina 5.— \$ letno

Revista mensual

Director: P. Juan Hladnik

Pasco 431

T. A. 48 - 3361, 48 - 0095

No. Reg. Prop. Intelectual 232329

Knafelj živi v fari San Pedro, Bermudez 2011 (Villa Devoto). V slučaju sile morete klicati kateregakoli navedenih duhovnikov.

IZ UREDNIŠTVA

V Slov. Glasu je nekoč razložil, da objavlja D. Ž. lažnjive vesti. Predvarnemu bralcu pač ni treba nobenih razlag, od kod izvira ta trditev. Ko bi bila taka le naša poročila, bi vtegnil marsikdo dati prav poročevalcu v S. G., toda pisma, katera imajo stoteri rojaki po rekah, potrjujejo pisanje D. Ž.

Nismo iskali in izmišljali poročil. Lahko bi postregli s fotografskimi posnetki pisem, kar bi takoj storili, če bi s tem stvarili kaj boljše postale. Kako iz srca radi bi objavili dobre novice in tolažilne vesti: toda iz ljudskih virov, iz rok nepristranskih svojcev izzven pisma v najboljšem slučaju takole: hudo je bilo, težko je, bojimo se da bo še huje. Upamo pa, da se bo že kaj popravilo, ko se razmere uredijo. . . . Kdo ne razume, kaj se to pravi?

Naša naloga ni, da slepo odobravamo vse, kar se zahoče tistim, kateri doma ukazujejo, temveč da seznanjamo bralce z resničnim položajem ki odseva iz poročil in dogodkov doma, brezstrastno, kot kronisti, da se ne bo nekoč očitlo, da niso imeli naši ljudje prilike zvedeti kaj se godi.

Mi S. Glasa nič ne napadamo radi njegovih vesti in poročil. Naj lepo mirno piše, kar se mu zdi. Istočasno pa naj enako svobodo pusti tudi drugim, da bodo tako naši rojaki imeli priliko ustvarjati si vsaj približno podobo o resničnosti domačega položaja.

IZ UPRAVE

Naročnino D. Ž. smo morali radi novih podražitev povišati na 5.— \$ letno. Kdor le malo pozna tiskarske stvari, razume upravičenost našega koraka. S 5.— \$ naročnine še niso pokriti vsi tiskovni stroški in je še treba prispevkov za kritje primanjkljaja. Vse tiste bralce, kateri uvidevajo potrebo našega glasila prosimo torej, da dokažete razumevanje našega dela s prispevki za tiskovni sklad pa tudi s tem, da nam pridobite kakega novega naročnika in kak oglas.

Za sklad so prispevali sledeči: Kovačević 2.—, Ušaj 5.—, Lučovnik 5.—, Kukanja 1.—, Jakin 2.—, Frumen 2.—, Stanta 1.—, Marinac 1.—, Safer 2.—, Ušaj 2.—, Godler 5.—, Medved 2.—, B. S. 2.—, Lokotelj 2.—, Korpič 2.—, Hujbar 2.—, Žabot 2.—, Dravec 3.—, Šatej 2.—, Kožuh 2.—, Leban 2.—, Maraković 2.—, Gašparič 2.—, J. T. 2.—, Magerl 2.—, Trebec 3.—, Batič 2.—, Lipičar 1.—, V manjših zneskih in neimenovani 18.— \$ . . . . . Posebe še neimenovanemu dobrotniku zahvala za 80.— \$. . . . . Nekaterim zastalim naročnikom s to številko ustavimo D. Ž. dokler ne poravnajo starih dolgov.

GLEDE BEGUNCEV

moremo povedati malo konkretnega. Tisti ki so se javili pravi čas, bodo dobili dovoljenje za Argentino. Kdor v teh zadevah želi kako pojasnilo naj se javi na Pasco 431 med 11 in 12 uro razen nedelje in praznika.

S. Glas je nekaj omenil zbirko za begunce. Nismo objavljali prispevkov zato, ker pač ni treba izpostavljati dobrotnike nepotrebnim napadom. Prosimo pa vse plemenite rojake, da imejte na skrbi potrebe naših sorjakov, ki so vredni in potrebni usmiljenja in pomoči.

CERKVENI VESTNIK

6. JUL.: Maša na Paternalu za † Katarino Pavlin. Cirilova nedelja.

Na Avellanedi v d. namen.

Pri sv. Rozi za † Marija Nusdorfer r. Vodopivec.

13. JUL.: Na Avellanedi za † Marijo in † Jožef Faletič z žalnico.

Pri sv. Rozi za † stariše in † Marto Mislej.

Molitve in čajanka Brat. Ž. R. venca na aPternalu (Avalos 250). Začetek ob 16 uri.

20. JUL.: Maša na Avellanedi za † stariše Gašparič.

Pri sv. Rozi za † Ivan Leban.

Molitve na Avellanedi in shod Bratovščine. Seja ob 15 uri.

27. JUL.: Maša na Avellanedi za † Mihael Gelt.

Pri sv. Rozi za † Anton Starc.

POROČILA sta se Lojze Senica in Ana Rosa Moro v Gerli.

AVEŽANEDSKA 11 LETNICA. Zares so se potrudili rojaki, da bi na spodoben način pokazali kako cenijo službo božjo, ki se že 11 let tamkaj vrši. Nad vse slovesno je bilo dopoldne. Med prvo sv. mašo je spremljala godba pobožnost zbranih; med drugo, peto sveto mašo so pa pevci spet zložili svoje glasove v krasno harmonijo.

Razdalje so padle vmes. ePvodja Ciril živi v Floridi, ena skupina pevcev v Martinezu, druga skupina v Lanusu, pa vendar so se zbrali in pripravili, da je bilo veselje ob prelepi naši pesmi. Č. g. Jože so pa spregovorili vspodbudne besede s katerimi so navdušili zbrane, naj se le nikar ne vtudijo na stremem potu proti nebu. Dopolnilo te slovesnosti so bile vesele kolone, ki so zbrale pri mizi čez sto gostov. Popoldne smo pa še zapeli slovesne litanije.

DRUGA 11 LETNICA, ki odgovorja službi božji na Paternalu, in je bila v marcu, ne da bi jo posebe cmenjali, pa bolj klaverno zgleda. Tako se je razgubil slovenski Paternal, da je pri sv. maši res kar žalostno.

Kljub temu bomo na Cirilevo nedeljo slavili praznik, k kateremu vabimo vse rojake. Slovesna sveta maša bo ob 10 uri na Av. del Campo. Upamo da bomo imeli prav lep dan, lepo slovesnost in obilno vdeležbo.

Isti dan bo popoldne običajna čajanka na Avalos z začetkom ob 16 uri. Ta dan se vrši tudi letni glavni shod bratovščine Živega Rožnega Venca in je zato vdeležba za vse člane obvezna. Na programu je po čajanki tudi zabavni del kakor vsako leto.

Vsi prijatelji naše službe božje prihitite ta dan in dokažite koliko Vam je na tem, da se služba božja na Paternalu nadaljuje.

Ta dan boste zvedeli tudi zelo važne novice.

ODSOTEN BO d 14 do 19. julija g. Janez Hladnik. Kdor bi kaj potreboval v teh dneh, se naj obrne na g. Košička, ki živi odslej v župniji Sv. Roze, Pasco 431, kjer živi ta sedaj skupaj ta dva slovenska duhovnika. Č. g. Grčman živi v cerkvi Sv. Amelije, Liniers 426 (blizu Pl. Once), Č. g.

La ratificación del tratado de paz con Italia no ha de demorar mucho. Los sentimientos de la población de aquellas regiones en Venecia Julia que pasarán a Yugoslavia son muy diversos a la espera de ese momento. Unos 3 mil eslovenos optaron por abandonar su país atemorizados por los rumores y las amenazas que van dirigidas contra los activos anticomunistas.

En la parte del país que pertenecerá a Italia, especialmente en Tržič (Monfalcone) al contrario, hay unos centenares de gente obrera que emigraron a Yugoslavia, donde confían hallar mejores condiciones de existencia que en Italia donde la desocupación constituye una amenaza gravísima.

Para la atención religiosa de los eslovenos católicos en las regiones separadas de la sede episcopales en Goricia y Trst, se establecerá una Vicaría Apostólica con sede en Solkán, cerca de Goricia. Para desempeñar ese cargo ya está nombrado Mons. Močnik. En la parte de la Venecia Julia que con Goricia queda en Italia, hay 20.000 eslovenos. De los 400.000 habitantes del territorio libre de Trst son la mitad eslovenos.

La situación de Trst es muy complicada. Hay allí casi 100.000 refugiados eslovenos, con los cuales la población del territorio llega momentáneamente hasta 500.000. La desocupación es una grave amenaza que se cierne sobre la reina del Adriático. El comercio yugoslavo puede perfectamente prescindir de Trst teniendo Reka (Fiume), muchas industrias triestinas han sido desmontadas, nuevas no se han creado, pues el capital desconfía del porvenir de la ciudad.

LA VIDA RELIGIOSA EN YUGOSLAVIA está vigorizándose, pues las iglesias son más llenas que nunca, a pesar de múltiples obstáculos que le ponen trabas. Puesto que exigen las autoridades la participación de la gente joven en los mítines y trabajos voluntarios, realizados los domingos por la mañana, autorizó la Santa Sede la celebración de la misa en las horas de la tarde, de modo que en los pueblos más grandes hay misas a las 19 o 18 horas.

El Seminario mayor existe en Ljubljana para dos diócesis, la de Ljubljana y la de Maribor. Ambas tienen unos 30 teólogos (anteriormente había hasta 250). Para mantener el Seminario no hay ningún aporte público. Todo debe sostenerlo el pueblo con sus donaciones.

LOS REFUGIADOS

Los campamentos principales eslovenos en Italia son en Senegallia, Barletta y Riccione. Un centenar de los universitarios eslovenos se halla en Bologna, donde tienen su campamento y siguen estudiando. Dentro de 5 meses tendrán que desaparecer de Italia, cuando entre el tratado de paz en vigor. Hasta ahora ejercían las autoridades aliadas sobre los refugiados eslovenos en Italia y Austria gran presión para obligarlos a que regresen a su país, pero la gente se opuso con firmeza. Ahora ya no insisten tanto porque, además del cambio de la situación política internacional, han trascendido noticias de lo mal que les fué a los que volvieron.

Funciona una comisión internacional que facilita a los refugiados en reducida cantidad pasajes para América latina. 300 eslovenos ya tienen sus papeles en forma y esperan el momento en que les toque el turno. Pero todo va muy despacio.

VEČNI MOST

Molitev druží čas z večnostjo in dviga človeka iz nižin živalskega življenja proti višinam, kjer nas sreča čaka. Toda molitev mora biti taka, kot jo Bog hoče. Moliti moramo:

V JEZUSOVEM IMENU. Kar boste prosili Očeta v mojem ime, vam bo dal! Človek je tak, da najraje prosi v svojem imenu. Toda Bog hoče, da se predstavimo kot božji otroci. Le tako moremo res z iskrenostjo klicati: Oče naš! V Jezusovem imenu prosimo, če spolnimo dvojno: prvič da se potrudimo, da bi bili vredni otroci nebeškega Očeta in bratje Jezusovi. Družiti nas mora z Jezusom resnična ljubezen. Najprej moramo poznati njegovo življenje, nadalje z veseljem sprejeti njegov nauk in, konečno biti mu hvaležni za njegovo odrešilno trpljenje in dar Svetega Rešnjega Telesa, kateri je med nami kot njegov testament in njegova resničnost pričujočnost. Drugič pa moramo prositi, kar je v skladu z božjo voljo. Človek je ustvarjen za nebesa in ima na zemlji le prehodno domovino, zato mora obračati svoje misli, želje in delo, posebno pa molitve, tako kakor je v skladu z večnim namenom. Le tedaj more prositi res v Jezusovem imenu, ki je naročil: iščite najprej božje kraljestvo in njegovo pravico, drugo vam bo navrženo.

V Jezusovem imenu ne prosi, kdor začne Očenaš s prošnjo: daj, dajmi Bog! Daj mi belega kruha, daj mi pogače . . . Očenaš se prične: Posvečeno bodi Tvoje ime . . . Človek, kateri se spomni Boga samo zato, da ga prosi, in mu ni mar, da bi najprej Boga spodobno počastil, se obnaša, kakor da bi bil Bog njegov hlapec. Toda Bog ni naš hlapec, temveč je naš oče. To je treba najprej z iskrenim srcem priznati. Z iskrenim srcem! Le na ta način bo Bog res očetovski, če je človek res sinovski, kakor otrok pred svojimi dobrimi stariši, k katerim se zateče z zaupanjem. Biti mora naša resnična skrb tudi za to, da bi vsi ljudje Boga častili.

Bog je naš oče, ki nas je postavil v to solzno dolino na kratko preskušnjo, v kateri naj se izkažemo kot dobre otroke, polni zvestobe do nebeškega Očeta in nesebični v ljubezni do soljudi, ki so naši bratje in sestre. Vsi smo sopotniki na potu proti večni domovini. Nobena stvar nas na tem romanju ne sme zadržati, da bi pozabili na cilj, ki je božje kraljestvo. Zato prosimo kot prvo stvar po Jezusovem navodilu: Pridi k nam Tvoje kraljestvo! . . . Ne: "moje kraljestvo", kar prosijo v resnici tisti, kateri mislijo le na svoj trebuh, na telesne potrebe, na svoje načrte, na lepe službe, za zdravje . . . Kdor ima na prvem mestu svoje male zemске potrebe, je narobe obrnil Očenaš in njegova molitev ni več v Jezusovem imenu temveč je v lastnem imenu. Taki molitvi Jezus ni obljubil uslišanja! Kdor pa ima v zavesti, da je zveličanje duše najvažnejše in tako moli, bo dobil za nameček tudi vseposvetno, kar potrebuje.

VDANA V VOLJO BOŽJO. Da bi bilo še bolj povdajeno Jezusovo ime, prosimo: zgodi se Tvoja volja! Ne moja, ne to kar si jaz po zemsko in po človeško želim, ker nemara vse stvari gledam le s telesnimi očmi in smatram za najvažnejše kar se mi zdi, da mi je treba, pa nisem pomislil, če mi ne bo nemara prav tisto postalo v pogubo. Saj smo ljudje tolikokrat kot brezmiselni otroci, kateri si zažele za igračo nevarno orožje. Blesteč nož, svetel revolver, strupena pijača so često predmet nasilne zahteve nevednega otroka. Stariši morajo otroku odreči take stvari. Podobno človek v svoji kratkosti nadleguje Boga za stvari, katere vtegnejo biti v njegovo pogubo, zato pa nam polaga Gospod Jezus v usta prošnjo "zgodi se Tvoja volja" . . . To pomeni: jaz molim za to stvar, toda le, če mi je v resnično korist, kar pa le Bog ve, zato naj mi Bog da tisto, kar on ve, da mi je v korist.

Tista molitev, katera je v skladu z božjo voljo in zapovedmi, je prava. Kdor prosi Boga, naj mu pomaga v hudobiji, kdor kliče svetega Antona, naj mu pomaga v tatvini, ne le slabo moli, temveč celo greši bogokleto, ker kliče Boga naj mu pomaga v stvari, ki je proti božji volji in božji časti. Prav tako je nevredna vsaka molitev, katera je v nasprotju z ljubeznijo do bližnjega. Bog nam je ukazal ljubiti bližnjega in mu odpustiti, ker maščevanje je pridržal sebi, nam pa je naložil dolžnosti, da si bodimo kot dobri bratje. Kdor bi molil v sovraštvu, klicajoč Boga, da naj kaznuje tekmeča, sosed ali morda celo brata, je s tem postal nevreden, da ga Bog usliši. Še več, postal je vreden težke kazni, ker kliče neskončno dobrega Boga k maščevanju, kot da bi hotel Bogu očitati, da ni pravičen. Ker nima v srcu

PRIMORSKA TRAGEDIJA

(Posnetek iz pisma) . . . Do zadnjega smo upali, da bodo našli rešitev s katero bi rešili Primorsko združeno in sposobno za življenje, toda vsi upi Primorcev so se izjalovili.

Kamorkoli pojdi po Primorski po ceni A ali B, povsod najdeš zaskrbljenost, nikjer veselih obrazov in navdušenja. Včeraj junaki borci za našo svobodo se danes mrko povprašujejo: Ali smo se zato borili. Celo funkcionarji povešajo svoj pogled od sramu. Sanjali smo po združitvi s Slovenijo. Kljub junaškim zgledom kot jih naša zgodovina ne pomni vseh 1300 let naše zgodovine, smo prelivali kri zastonj.

Primorska je razkosana. Zgubili smo Trst in Gorico, zgubili smo 1/20 Slovencev, 100.000 rojakov je izven slovenske skupnosti. Kakšna bo njihova usoda? Upali smo, da bo uspel poskus, da se svobodno tržaško ozemlje raztegne kar najbolj na široko, da bi tako slovenska večina v Trstu rešila propada slovenski živelj, če je že tako, da Trsta naši domovini ne dajo.

Jugoslavija je imela sijajne pozicije ob koncu vojne. Njen ugled v širokem svetu je bil na višku. Vsi so jo s častjo imenovali in ves zapadni svet je strmel nad junaštvom jugoslovanskih borcev. Primorci smo z navdušenjem pozdravili osvoboditev. Italija je bila poražena in v italijanskem narodu, ki je spoznal hudo bijo fašističnega sistema, je vladala velika simpatija do Jugoslavije. Pa prišel je obrat in danes stojimo pred dovršenim dejstvom podpisanega miru. Mesto da bi vsa Primorska padla Jugoslaviji v naročje kot zrelo jabolko, je zakravela nad nami zvezda. Z nerodno politiko je Jugoslavija zaigrala ves ugled in zgubila Trst in Gorico.

V kratkih 40 dneh strahoviade, katero so prinesli v Gorico in Trst v tistih majskih dneh, ko je zginilo brez sledu na tisoče Slovencev in Italijanov, se je nova Jugoslavija zasovražila. Bratstvo med laškimi in slovenskimi komunisti, ki se je takrat sklepalo, je odprlo oči zavednemu slovenskemu ljudstvu, ki se je bridko razočarano odvrnilo od bratstva, ki je nosilo ime UAI SI.

Sledili so procesi proti škofom v Jugoslaviji, proti duhovnikom in tistim, kateri so trpeli nasilstva preje pod Hitlerjem. Demokraciji pravica so začeli dajati drugačno razlago. V Ljubljani so zatrli ves svobodni tisk, Slovenskega Primorca so začeli besno preganjati. Pokazalo se je, da hočejo izrabiti Jugoslavijo kot odskočnilno desko komunizma proti zapadu . . .

Bridko smo trjeli pod vsem tem, otda upali smo, da so vse to le prehodne bolečine. Poslednji žarek upanja nam je ugasnil, ko smo sprevideli, da je Jugoslavija, ko je že bilo jasno, da zgubi Trst, šla proti vesoljni zahtevi vsega zavedno slovenskega primorskega ljudstva, ki je želelo, da se okrog Trsta združi vsa Primorska in se ohrani tako zmožna življenja. Toda Nova Jugoslavija namenoma in hotoma ni zahtevala, da se Trst in Gorica združita.

Jugoslovanski komunistični režim je brezsrčno žrtvoval komunističnim interesom slovenske narodne potrebe. Komunizmu je bilo pač na potu, da bi se stvorilo slovensko svobodno tržaško ozemlje, v katerem bi slovenski protikomunisti imeli zaslombo in kjer bi imel slovenski narod okence odprto v svet, skozi katero bi mogli tudi od zunaj videti kaj se godi za železno zaveso. Interes komunizma je bil zato Trst kar najbolj zmanjšati. Da

celo tako daleč so šli, da so ponudili Trst za Gorico.

Vemo, da angleška politika Slovence ni naklonjena, toda nesporno dejstvo je, da to po zadene glavna krivda za ta strahotni narodni udarec, ki je razkosal Slovence, uprav naše lastne brate, nezmožne in brezvestne komunistične politike.

PREKMURJE: Dragi svak in tetica! . . .

Oprostite če nismo takoj odpisali. Večkrat nemamo penez . . . Če ste kaj mogoči za nam pomagati, vas v atovem imeni prosim . . . Eti so preveč slabi časi, ka se ne dobi nikaj; pa če sedobi karta, se se nanjo nikaj ne dobi. To nam je velka nevolja, ka smo vsi skoro besi in nagi. Znam kaj če bi nas Vi videli, ne vem gjej bi se smejali ali jokali. Pa mislim, da ne j trbej, ka bi nas vi vidli, ka se Vam onak lejko pomilimo . . .

Jaz sem mela en lepi par gvanta, kaput pa janko iz šofa, ka še gnes jočem zan jega. Vse, kar so nam edni ne odnesli, so nam pa drugi, tak ka smo ostali vsega prazni. Zato vas prosimo, če ste kaj mogoči, da nam pomagate. Paka esče nejsmo dobili. Pa ne vem, kak naj to Vam mi doj zaslužio! Nači tek nede, ka da jaz tja pridem, ka vam te tam zaslužim.

Zdej bomo meli fermo po vüzmu. Naše bodo tudi tri. rosimo Vas, če bi mogoče šteli biti za botre.

DRUGO PISMO: Draga šogarica in šogor! Nemam vam nikaj dobrega pisati, slabega pa dosti. To me najbolj zanima, ka vedno pišete, kak je tam lüšno pa veselo. Še edno željo mam, če bi jaz mogla tja priti ednok. Nekši iz Dankovec pride domov na kratek čas gledat. Mogoče pa bi tudi Vi lejko prišli domov gledat, da mo te šli tja vsi vkuper, ko ovako tek ne püstitjo.

Karte za obleko dobimo na pol leta na tri metre platna, to na osem ljudi. Zdej so tak prišli ka nemamo ne spodnje ne zgornje rebe. Kar smo meli prv in ponjav smo že raztrgali. Zdej v leti je bogše ka lejko samo v eni coti hodimo, a kaj bo za zimo?

Zdej pa prosim, oprostiti moji božni pisavi, ka sem tak betežna, ka ni enega dneva, ka bi najne oči ne bile mokre zavolo težaf pa zavolo komunizma, ka nam deco ščeje vso nore napraviti. Vei to že tak znate ka ne smemo pisati. Z Bogom.

BIRMA V PREKMURJU. V maju smo imeli firmo v Vel. Dolencih 12. maja. Tudi pri Sv. Šbeščani. Bilo je vrlo lepo.

Če misliš priti domov, malo počakaj, ka bojo bolji časi, ka sedaj je trno slabo.

MARKOVCI

Pišem Vam, kakti župnikov namestnik iz lepe fare Markovske i se Vam lepo poklonim z lepim krščanskim pozdravom "Falen bojd Jezus Kristuš".

Vaš g. župnik so jako betežni i zato san jaz tü da pravlam düšnopastirsko službo. Ar pa je Vaša cerkvice jako zanemarjena — treba ji novo streho, vöpo-beliti, notri lepo vöpomalati, za zimo pod notri napraviti, koruš povečati, zato smo šli na delo, da Vam fse to v lepi red postavimo, da bo tak lepa kak so lepa mala nebesa, da bodo verniki z veselim srcem šli radi v cerkev k službi božji i dajo Bougi čast i slavo kak On naš Stvarnik, Gospod i Odrešenik od nas vseh zahteva, če hočemo priti v njegovo sveto kraljestvo.

Za fse to pa, predragi, moremo meti dosta, dosta peinez, zato se obračamo k Vam našim Amerikancem, da nam pride-

plemenitosti, katero Bog zahteva, je taka molitev brez vrednosti in vredna celo kazni.

S tako mero, s kakršno merimo, bo tudi nam odmerjenol! Če smo mi velikodušni nasproti prijateljem in sovražnikom, bo Bog še bolj velikodušen nasproti nam, kajti Bog se v velikodušnosti ne da prekositi!

Tako moramo prositi na prvem mestu, kar je potrebno duši, ki je ustvarjena za večnost, na drugem mestu šele pride telo in telesne potrebe, ker je le za nekaj let življenja. Če smo res v dno duše prepričani, da človeku nič ne koristi, če bi si ves svet pridobil, in bi svojo dušo pogubil, in če smo res pripravljeni utpeti raje katerokoli škodo, samo da bi Boga ne žalili, če smo pripravljeni iti raje v smrt, kot pa zatajiti Boga, potem je naša molitev res v božjem imenu in vdano v božjo voljo in potem bo naša molitev tudi gotovo uslišana.

BITI MORA ZAUPNA. Človek, kateri iskreno imenuje Boga: Oče naš, bo pač molil zaupno, kakor zaupno prosi otrok svojo mater. Včasih je človeku težko priti do iskrenega in popolnega zaupanja nasproti Bogu. Zavest lastne grešnosti, nezvestobe v preteklosti, nepoznanje božje dobrote, verska nevednost, navezanost na posvetne stvari so ovire, ki hromijo v človeku zaupanje v molitvi. Človek se kar nekako od daleč drži in si ne upa vreči se naravnost v božje naročje in zaupno dvigniti svojo prošnjo do Boga. In vendar hoče Bog, naj bo naša molitev polna zaupanja, prav zato hoče, da ga kličemo za Očeta, prav zato je hotel Jezus Sin božji postati človek in naš brat in nam je hotel na križu dokazati resničnost svoje ljubezni.

Ob Kristusovem križu naj bi našla oporo naša molitev. Ob misli, da je dobri Bog žrtvoval svojega edinorojenega Sina za naše zveličanje, pač moremo spreumeti, da Bog človeka ljubi in zato naj človek le zaupno k njemu dvigne svoj pogled, čeprav ga je nemara neštetokrat žalil. Saj nam je zagotovil: Če tudi bi bili tvoji grehi veliki kot gora in rdeči kot škrlat, kakor nič bodo in beli kakor sneg . . . V Kristusovi krvi je bil plačan naš dolg in v njem smo dobili pravico do odpuščanja. Kar zaupno naj se vrže torej zemljan v božje naročje in naj se prepusti božji dobroti, naj se odreče svoji človeški slabosti, pa bo njegova prošnja uslišana.

Toda še več nam je hotel dati dobri Bog, da bi naša molitev mogla najti zaslonbo. Dal nam je Marijo, nebeško mater, Tolažnico žalostnih, Pomoč kristjanov, Pribežališče grešnikov . . . Po pravici je človeka sram pred pravičnim Bogom, katerega je na vse nesramne načine žalil, toda kljub temu ga Bog noče izključiti iz vrst svojih otrok. Če si ne upam sam pred božje obličje, naj se pa približa v spremstvu Marije, ki bo posredovala za grešnika in dala nevredni grešnikovi molitvi veljavo. Z njeno molitvijo združena slabotna prošnja grešnikov bo oblake prebila in našla milost pred Bogom.

Marija, svetniki, angeli in duše v vicah, pa tudi verna molitev sozemljanov so opora človekovi nevrednosti. In če je človek še bolj grešen in nevreden, naj bi že bila velikost njegove hudobije brezmejnja, če bo oprt na Marijo, na molitev dobrih ljudi in zveličanih božjih prijateljev stopil pred božji prestol, naj ve da tudi zanj velja: karkoli boste prosili v mojem imenu, boste prejeli.

MOLITEV MORA BITI STANOVITNA. Ker je ravno napuh prvi greh v katerega človek najlaže pade, zato se mora človek prizadevati, da se bori najbolj prav proti tej nevarnosti zveličanja. Napuh, domišljavost, prevzetnost največkrat človeka zapeljejo na brezbožna pota: To je navadno prvi korak, kateremu potem sledi pohotnost, lakomnos, lenoba in slednjič nevera. Zato pa Bog zahteva v molitvi ponižnosti, v kateri vežba človeka tako, da mu ne da takoj kar prosi, temveč da mora človek vztrajati v prošnji. Morda Bog molitve zato ne usliši, ker človek prosi kaj takega, kar je njegovi večni sreči na kvar. Tega seveda Bog ne bo uslišal. Toda včasih pa človek prosi nekaj, kar je njegovi duši v korist, pa vendar Bog odlaša. Bog hoče človeka postaviti na preskušnjo in hoče, da naj v njem zraste prava ponižnost in se izpriča trdna vera.

Navidezno je nemara molitev neuslišana, toda na znotraj, pred božjimi očmi, je pa nemara prav tista molitev največ vredna in bo nekoč blesteč biser v kroni zveličnja. Toda slednjič bo Bog dal tudi prošeno, če je le človeku v resnično korist. Saj zagotavlja Gospod Jezus: če človeku da, kar ga prosi, če že ne iz ljubezni, pa vsaj zato, da se reši nadležneža, bo gotovo še mnogo bolj uslišal prošnjo človekovo nebeški oče. Toda treba je dokazati kar najbolj veliko zaupnost, pa bo gotovo prišla božja dobrota na človeka.

Prosimo in se vam bo dalo, iščite in boste našli, trkajte in se vam bo

odprlo . . . Topomeni, da se človek ne sme nikdar naveličati, čeprav bi se zdelo, da je molitev neuspešna. Kakor zgubljeno stvar iščemo še in še.

Nikdar, vse do konca, vse do tiste ure, za katero prosimo Marijo: Prosi za nas grešnike, zdaj in ob naši smrtni uri, ne smemo odnehati.

Molitev je dihanje duše. Kakor človek, katerega se ustavi dihanje, umrje, tako tisti, ki neha moliti, umrje za nebo. Most, ki ga je vezal z Bogom, je podrt. Molitev ni le za otroke in pobožne ženske. Če tudi je res, da je ženska narava in otroška čud bolj naklonjena k molitvi, kar je Stvarnik uredil zato, da se v človeštvu vedno ohrani globina vere, kljub vsem intrigam pekla, je za moške molitev prav tako neobhodno potrebna; seveda je za moža možka molitev, ne tako sentimentalna kakor za ženske. Čeprav je beseda molitve za moža in ženo ter otroka ena, pa ni enako čustvo in misel, katero naj ima vsak po svoje, toda v usodno zanjko pekla je padel tisti možki, kateri meni, da njemu molitve treba ni.

Pač najbolj bridka zguba je, če pride mož, ki se modrega drži, do izjave: ne znam več Očenaša. Morda bo še molitev kake dobre duše, morda žene, ali hčere, doseгла, da se upostavi porušeni most, toda nevarno je, da je pot do nebes za vedno zaprta . . .

Rožni venec v žepu, stalno mesto vsako nedeljo in praznik v stalni cerkvi v isti službi božji, misel na Boga zjutraj in zvečer, z neustrašenostjo priznati pred celim svetom: sem katolik in grem k maši in ni me tega sram, in seveda tudi zvesto spolnjevanje vseh dolžnosti do sebe, do bližnjega in do Boga, to je varna pot, po kateri bomo srečno prišli v večni pristan! To je tudi pogoj, da bo molitev uslišana.

Umrla je v Trstu 20. jun. 1046

† Marta Mislej, stara 20 let.

Marijiva mladenka je kljub pomankanju in vojnim zmedam dokončala svoje šole, toda med tem si je nakopala bolezen, ki jo je položila v prerani grob. Za ljubljeno hčerko žalujejo v Trstu stariši, doma iz Šent Vida pri Vipavi, in mlajša sestra.

Tu v Argentini jo obžaluje batar in stric Janez in strici Anton, Franc in Jože, ter teta Ivanka por. Jereb, vsi z družinami.

Maša za pokojne stariše † Anton in † Ivana Mislej, ter za † Mario bo pri sv. Rozi 13. julija ob 12 uri.

V Kolumbiji je 20. jan. zatisnila za vedno oči

† Viktorija Drufovka roj. Štrukelj stara 55 let. Vsi rojaki v Buenos Airesu so poznali blago ženo in ljubeznivo mater. Po daljšem bolehanju jo je vzel sin Aleksij v Kolumbijo, kjer je upal najti zdravnikovo materino bolezen, toda Bog je hotel drugače.

V Montevideu žaluje za ženo Lojze Drufovka in hči Lilijana, v Bogotā pa sin Aleksij z ženo in hčerko.

Ob enem ko sporočamo zahvalo za sožalje ob priliki izgube ljubljene matere, umrle v Ravnici, pri Grgarju

† Katarine Pavlin

vabimo se prijatelje, znance in rojake k sveti maši, ki se bo za rajno darovala na Paternalu (Av. del Campo) 6. jul. ob 10 uri.

Žalujoci: Felicita Pavlin por. Černe Emilija avlin por. Černe Lojze in žena Štefanija roj. Rijavec Franc in žena Marija roj. Černe Anton in žena Viktorija Vsi z družinami.

BEGUNCI. Menda je malo kdo, ki verjame, da so slovenski begunci morilci in izdajalci, kakor jih hočejo nekateri prikazati. Protikomunisti so in to je vse. Tistih, kateri so imeli res kaj izdajalskega posla, ni med Slovenci v begunstvu nič. Po poročilih od doma, kot iz Rihonberka, pa zvemo, da je sedaj na vodilnih mestih mnogo takih, kateri so bili prej prvi fašisti, pa so pravi čas presedlali. Kdor to ne verjame, naj vpraša tiste, ki so od tam prišli.

IZ PREKMURJA. Brat piše. . . . Tebi in nevesti in deci mir in božji blagoslov. Dragi bratovje in sestre, Vi že mammo nekaj ne skrbite, ka njim dobro ide, majo si vse vzeti ka njim srce poželi . . . Na tom drugem kraji pa ti malo opišem: To je slabo, ka je tekši zakon, ka grunt moramo delati vse, pa doli dati na državo kar pridelamo. Pa nam vse naprej računajo, kelko moramo dati od pluga (orala) . . . Z goščov (gozd) tudi tako. Les tudi moramo dati. To je vse ven zračunano na kmeta, keliko kubikov lesa mora dati na državo. Plačajo pa slabo. Za tiste penaze si ranč porcije (davke) ne moremo rešiti. Davki so pa zvišali na tikratne kar za stare Jugoslavije. Zdati sino v 1947 letu, pa nam davke računajo do 1945. Iaz moramo plačati 2400 Din nazaj do 1945, kaj pa za naprej pride, to pa ne vemo . . . Tako velike davke sonamunaložili, ka nevemo kako mo se rešovali . . . Za nas kmete je slabo. Liki za delavce v fabriki in marovski delavci dobro služijo: na mesec po 2000 do 2200 Din. Zakon pravi da grunt moramo delati. Šteri ga nede delal ge zemejo . . .

V Vipavskih Šmarjah je 3/6 46 umrla

† Marija Vodopivec por. Nusdorfer Stara 75 let je po kratki mučni bolezni in po bridko preskušenem življenju vzela za vedno slovo in zapustila doma 4 žalostne sinove in 3 hčere.

Tukaj žaluje za ljubljeno in od vseh spoštovano materjo Ana por. Okretič in Viktor, oba z družinami.

Maša za rajno bo pri sv. Rozi 6. junija ob 12 uri.

te na pomoč i nam pošlete pejneze ise po svoji dobri, blagi volji, i da to priporočite tudi drugim Slovencem, ki tam bivajo. Za vsaki mili dar, ki ga z dobrim srcem darujete Cerkvi naj Vam lubi Bog poplača z božjim blagoslovom na zemlji i z večnim plačilom v nebesaj.

Ne mislite, predragi, da ta velka dela letos ne bi zmogli napraviti, če nam Vi pridete na pomoč — ise to napravimo z božjo pomočjo iz Vašo podpora.

Velki korus, ge bo 12 novih klopi za moške s 56 sedeji, nova streha, pod i pobeljenje Cerkev vŕni — ise to smo zračunali na 65.000 dinarov — v kasi pri sebi mammo nad 40.000, les smo že posekali v cerkveni šumi — vidite da bo šlo če ljubi Bog da svoj blagoslov i da srno zdravi i tu ostanemo.

Zato Vas naj to veseli tam v daljni zemlji prek velke vode — i kak v roke prijmete to moje skromno pismo, ki ga pišem pri Imriju, ki zdaj ravno seme lipole i me verno opazuje, da pravočasno dobimo v roke da bodo verniki bole navdušeni i veseli, kda jim oznanimo, kak radi i kak dosti pejneze ste nam poslali — pošlite tudi ise imena i koliko je što dajo na cerkev, da bo tem vekše veselje med verniki ki Vas poznajo.

Priporočamo se Vam v molitev in ostanemo z Bogom.

Pozdrav i ise dobro Vam i isem darovalcem

Anton Törnár

župnikov namestnik Markovci.

NA POZIV ZA ZBIRKO ZA KOBILJE je darovala Marika Horvat 10.—, Marija Domjan 14.— \$.

V Markovcih v Prekmurju so mrli 17/12 46.

† Karel Terplan, star 73 leta po betegi 3 tednov. Rajnega obžaluje doma žena, sinova Inre in France, hčer Agneška. Tukaj pa obžaluje očeta Karel, Ana, Tereza in Peter, vsi živeči v Bernalu.

V Franciji so umrli 15/8 46 v bolnici

† Franc Fujs, star 57 let doma iz Čepincev v Prekmurju. Bili so v Argentini, pa so se vratili, nato šli v Francijo, kjer so preživeli vojno. V Čepincih, doma žaluje sin Jože, tukaj pa žena Ana in hči Ana, por. Terplan z familijo.

V Lipovcih, Beltinci v Prekmurju, so umrli pred 4 leti

† Mihael Gelt, star 75 let. Doma obžaluje očeta poročena hči z družino, tukaj pa sin Jože Gelt, tudi poročen.

Maša za rajnega bo na Aveilaned 27. julija.

V Tešanovcih v Prekmurju je umrl 1. 1942

† Janez Gašparič, star 75 let Po kratkem betegi, radi mnogo pomankanja, ki ga je pustila vojna je odšel v boljšo domovino in zapušča doma 3 sine in 2 hčeri.

Tukaj obžaluje očeta sin Geza. Maša za rajne stariše Gašparič bo na Avellanedi 20. julija.

EL PUENTE ETERNO

Como las plantas miran al sol enderezando las hojas para recibir sus rayos que producen luego en las maravillosas células el crecimiento, cuando carecen de ellos mueren atrofiadas, así pasa también con el hombre. Si se eleva en la oración hacia Dios se mantiene y crece su grandeza, responde a su vocación sobrenatural y disfruta de la tranquilidad aún en medio de los contratiempos, teniendo asegurada su dicha definitiva.

Pero si da a Dios las espaldas pierde su espíritu al vuelo sobrenatural y desaparecen los sentimientos nobles. Ya no vive más que para las vanidades terrenas, incapaces de darle alegrías verdaderas y estímulo para hacer el bien.

La oración une al hombre con Dios. Si falta ella, el hombre decae a la bestialidad, que, aunque vestida de seda, no puede tener una cara noble. La nación, por más progresista que sea, si tiene vacíos sus santuarios, es un zoológico, donde se precisan jaulas y guardianes para impedir que las bestias se destruyan mutuamente.

Continuaremos pues hoy el artículo "El puente eterno", para explicar algunas cualidades que debe reunir la oración para que surta el efecto necesario.

EN EL NOMBRE DE JESUS

debe ser presentada la oración nuestra, así encargó El mismo. Nosotros somos poca cosa, pero Jesús nos ha adoptado como a sus hermanos y nos proporciona el derecho de ser hijos de Dios. Presentarnos pues delante de Dios con la recomendación de Jesús nos asegura plena eficacia. Pedid y recibiréis y vuestra alegría será completa, así asegura Jesús y lo cumple también.

Frecuentemente se oye la queja, de que Dios no escuchó la oración: "Tanto he pedido y todo inútil. Ahora estoy dudando de todo". Resulta difícil entrever las causas por las que Dios no concedió lo pedido, pero lo que sabemos con seguridad es que la palabra de Dios no falla, y que la oración no se pierde. También se puede poner en duda el espíritu del suplicante, ya que su queja acusa falta de una absoluta entrega a Dios y motivos muy terrenos por lo cual la oración ya pierde en su eficacia. También hay que ver qué es lo que se pide. Cuántas veces somos como los niños, que piden objetos que pueden resultarles peligrosos. Como los padres prudentes deben negárselos, así también Dios, como buen Padre, preocupado por la dicha eterna de sus hijos, les debe negar las cosas que piden para su propia ruina.

Pedir en nombre de Jesús es pedir al Padre, que nos quiere y que dispone las cosas por el bien de sus hijos. No pide así aquel, que no recuerda a Dios, mientras está bien. Diariamente recibe de su Padre celestial, pero lejos de agradecerle, ni siquiera "tiene tiempo" para demostrar a su Dios su fidelidad en los deberes más esenciales, y lo ofende infringiendo sus mandamientos. Sólo cuando le toca algo desagradable, como una enfermedad, mala suerte, humillación, fracaso, muerte o cosas por el estilo, se acuerda de Dios y entonces reclama con toda prepotencia y Dios debe oírlo. Ni cumplía con la misa, ni confesaba, ni comulgaba, no le importaba ni ayuno, ni derechos de Dios en la vida pública, no trataba al pobre con la caridad debida... En todo procedía por su propia cuenta cuidando sólo sus intereses mezquinos, y ahora reclamar a Dios, que se apure a ayudarlo!

¡COMO SI DIOS FUESE SU PEÓN!

¡Sí! Muchos hay que lo tratan así. Claro que Dios no tiene por qué aceptar la tarea de peón, si es dueño. Y quien lo trata como sirviente en lugar de tratarlo como a buen Padre no ha de exigir que Dios le cumpla los caprichos egoístas. Sin embargo es bueno

Dios hasta con tales personas, que en sus momentos amargos acuden confiados a El. Además de lo pedido, si piden razonablemente, les da lo que no se acordaron de pedir y que es mucho más, la gracia de hallar el camino para salvar su alma. El buen Padre manda precisamente con tal fin pruebas amargas, que son como la intervención médica, que corta la carne para salvar la vida.

No es Dios peón, que necesitare del hombre, sino es Padre que creó al hombre a su imagen para colmarlo con la felicidad eterna. Para que el camino hasta tan arduamente aspirada dicha fuese más accesible, quiso Dios admitir también factores intermediarios, que constituyen la riqueza de la devoción cristiana.

María Santísima, la insigne protectora de los suplicantes, la mediatrix entre el pecador y Dios, inspira a millones de criaturas aplastadas el valor de entregarse a una confiada oración.

Los santos, esos grandes amigos divinos, que llegaron a ocupar un lugar eminente en el Corazón divino, son abogados en las súplicas, ya que la pobreza humana, llena de pecados, necesita en quién apoyarse y ya que Dios quiere honrar a aquellos que han sido sus fieles ministros durante su vida mortal.

Nuestros mismos parientes, muertos en la gracia de Dios, también pueden ser nuestros intercesores y hasta las pobres almas del purgatorio, ellas mismas tan necesitadas de nuestra caridad, pueden obtener para nosotros lo que nuestra débil súplica no logra, ya que, aunque separados por el momento de Dios, son sus amigos fidelísimos, de modo que también por intermedio de ellos podemos pedir lo que necesitamos.

Por cierto que la oración más grande es aquella que presenta a Dios Padre su propio Hijo, nuestro Redentor, renovando en la misa su inmolación del Calvario.

Así tenemos a nuestra disposición un tesoro inagotable de devociones, desde las oraciones en las cuales rezamos uno por el otro, alegrando así al Corazón Divino como buenos hermanos, vinculados con la caridad que nos une en Dios, devociones a las benditas almas del purgatorio y a los justos beatos, santos intercesores de gran devoción pública, peregrinaciones y promesas a los Santos y a la Virgen, hasta las admirables devociones que brindamos a María Santísima y a la humanidad y divinidad de Jesucristo, Redentor, hermano mayor y amigo más íntimo y fiel de todos los que le corresponden con su amor.

Lo importante es respetar la jerarquía en la escala de las devociones, sabiendo que toda oración debe tener por último objeto la gloria de Dios y en ella misma hallará también el corazón humano la felicidad a que aspira. Allá encima de esa escala está Dios. Mi deber y necesidad es alcanzar allí y para llegar me valdré del apoyo que en el momento dado me aconseja como a criatura de Dios, hermano de Jesucristo, hijo de Nuestra Madre María, imitador de los santos y necesitado como soy de las cosas terrenas y eternas.

Lo primero son las oraciones de obligación: la misa dominical, oraciones diarias, luego las muy recomendadas como rosario, misa frecuente, vía crucis, meditación, lecturas piadosas, visitas a las iglesias, organizaciones piadosas; finalmente novenas, triduos, peregrinaciones según la elección propia. Trastornar este orden y considerar más importantes las devociones de su gusto que las obligatorias es alejarse de lo que uno pretende alcanzar.

Si el creyente con piedad verdadera se entrega así en las manos de Dios, como un niño a su madre, sin

reserva ninguna, por amor desinteresado, verá realizada la promesa de Jesús: "Recibiréis cualquier cosa que pidieréis" y comprobará que a Dios no se le puede ganar en generosidad. Pero acentuó Jesús otra condición más:

PERDONAR A SUS DEUDORES.

¡Eso sí, que va en serio! Es muy benigno Dios con los hijos ingratos, que se acuerdan de El sólo en los momentos de apuro; pero con aquellos que son mezquinos con los demás, que guardan rencores, que no se esfuerzan para proceder generosamente con sus antagonistas, se pone Dios inaccesible. El es Padre, por lo cual pone como condición absoluta la verdadera fraternidad.

Amarnos unos a los otros es la señal de los verdaderos discípulos de Jesús y base de la eficacia de la oración. Por eso encarga el apóstol: rezad los unos por los otros. Por eso trabajan en la dura lucha para la salvación de las almas tanto los sacerdotes, misioneros y catequistas, cuanto las súplicas escondidas de esas almas generosas que sacrifican su oración y mortificaciones con tal intención. Ese amor espiritual que une a todos los fieles de Jesús en derredor del sagrario es aquella fuerza poderosa que realiza admirables obras apostólicas de conversiones y crecimiento espiritual en aquellos que forman esa familia de los íntimos de Jesús. De allí la eficacia de la oración de las madres, padres, hijos, almas que se aman en Dios.

Así va el amor primero a los de esa familia, luego a los redimidos todos, no excluyendo a nadie, ni a los enemigos. En todos debe amarse a Dios, y cuando uno tiene algún tropiezo contra alguien debe perdonar por amor a Jesús. Tan es así que para nada sirve ni la oración ni la ofrenda, si se tiene odio al hermano. "Deja no mas allí en la vereda tu ofrenda y ve primero reconciliarte con tu hermano, y luego recién será grato tu sacrificio a Dios", asegura Jesús (Mat 5, 24). De la justicia se encarga Dios mismo. El hombre debe aportar el perdón.

LA ORACION DEBE SER CONSTANTE.

Dios no atiende siempre enseguida ni en la forma como el hombre pide. Puesto que todos los asuntos terrenos son relativos, aunque necesarios para la vida, nos manda Dios: Buscad primero el Reino de los Cielos, lo demás se os dará por añadidura". El hombre deposita tantas veces todos sus esfuerzos en las cosas perecederas, que para el alma resultan más carga que beneficio. Para que el hombre tenga tiempo de reflexionar sobre la nulidad de lo terreno, para que aprenda a tener generosidad para con otros en idénticas o peores condiciones, y además para que demuestre

su confianza inquebrantable en Dios, a veces debe llamar a la puerta divina repetidas veces. Jesús mismo indicó de que no hemos de cansarnos. Dios quiere poner a prueba al necesitado. Depende, pues, si la prueba se pasa bien o si el suplicante se cansa. Con lo primero gana mayor mérito y recibe la gracia, con lo segundo demuestra que no es digno de lo que pide, ya que desconfió de Dios y era hombre de poca fe y como tal indigno de lo que pedía, ya que evidentemente recurrió a Dios en asuntos terrenos prescindiendo de lo eterno.

El que pide, debe ser constante, no como las olas del mar que a cada rato cambian su posición. Si cree en Dios, si acepta el Padrenuestro sin restricción alguna, si acomoda sus súplicas al orden indicado en ésta oración que compuso el mismo Jesucristo, puede estar bien seguro de que su oración no resultará estéril.

Primero reconocer a Dios como lo que es: Padre; luego compenetrarse con esta verdad, adaptando su proceder a ella; tomar por asunto propio la gloria de Dios en su corazón, en su casa, el día domingo. En la oficina, en la calle, en la vida pública y siempre sostener el santificado sea el Tu nombre, venga a nos el Tu reino... Quien toma en serio su deber para con el nombre de Dios y su reino, quien toma la voluntad de Dios como condición básica de su dicha y del bien del mundo, dispuesto a sacrificar cualquier cosa para la realización de esos supremos objetivos, puede quedar plenamente seguro, de que Dios le proporcionará en abundancia todo lo que pida en la segunda parte del Padrenuestro.

Y si Dios muchas veces parece inaccesible es precisamente porque el hombre empieza su súplica con la segunda parte del Padrenuestro. En primer lugar le importa el "pan nuestro", si es que se pide el pan común... Son tantas veces cosas no necesarias, hasta peligrosas las que se piden sin pensar en la gloria de Dios, ni la salvación de las almas, ni el perdón a los deudores. Tantas veces toda la oración no es más que: ¡Dame! ¡Dame en seguida! Dame en abundancia! ¡Dame esto! y hasta ¡Quítale a ese otro!

¡Dios no quiere así! El hombre tiene que disponer según la súplica: Hágase Tu voluntad. Dios sabe mejor qué es lo que el hombre necesita. Pide quizás un buen empleo, pero necesita mucho más arrepentimiento de sus pecados. Pide novio, pero más necesita darse cuenta de su condenable pasión. Pide salud, pero necesita penitencia. Pide la vida para los suyos, pero Dios manda la muerte, porque El sabe cuál es el modo de beneficiar más y mejor al alma recomendada; pues solo Dios sabe qué consecuencias fatales podría tener el cumplimiento de la súplica tal cual suena, ya que el hombre tiene vista muy corta y está tan hundido en el barro. Tantas veces se piden cosas para esta vida que podrían resultar condenación eterna para la otra.

Por eso Dios no escucha siempre enseguida ni da tal cual se pide, pero lo cierto es, que ninguna oración, bien hecha se pierde y aunque el que reza sea un indigno pecador, Dios quiere premiar también a él y toma la oración sencilla pero sincera de ese hijo pródigo, para conducirlo a la casa paterna.

Cierto es que la oración no es tiempo perdido, ni cosa para chiquillos, mujeres y beatos, sino que es una necesidad absoluta para todo hombre y un deber inevitable. No es humillante lo que al hombre más eleva; no es degradante lo que nos proporciona la no-

Monseñor Martínez
s por o ča Slovencem
pozdrave in izraz za-
doščenja, ki ga je do-
živel ob priliki sv.
Birne.

En la foto vemos a la
niña NELIŠA LEBAN, que
saludó al Mons. Martínez
el día de la Confirma-
ción. Su madrina era Sil-
via Erzetič. Entregaron a
Mons. un ramo de flores.

LILIANA TURK, cuya
madrina era Estefanía
Medvešček y OLGA MIL-
HARČIČ ahijada de An-
tonia Skamperle.

BRAT KAM GREVA?

Na širnem polju, na eni tistih kraških ravni, zagodenih med skalnate bregove in poraščene s hrastjem, koder se je vila starorimska cesta iz Ajdovščine proti Emoni ter dalje proti Celju in naprej v osrčje prostranih gozdov in planjav je postala vprega težkih konj. Emona in Naupertus je ostal že zadaj. Spehana je bila žival po napetem klancu proti Longatiku, čigar vojaške utrdbe, ali bolje ostanki slovitega in močnega gradišča, so samevale še komaj vidne med košatim leskovjem. Atilova vojska je poteptala v ruševine čuvarje, ki so imeli nalogo da mu zapró pot čez Hrušico proti Ogleju.

"Longaticum" je bila beseda, ki je šla skozi usta vseh 50 potnikov kateri so trudoma pešali za vozom, na katerem so se vozile najvažnejše potrebščine teh čudnih potnikov, brez sulice in meča, brez kola in sekire, bosonogi in s potniško palico v roki. Eni so bili krepki dvajsetletni mladeniči, plavalasi, stasiti fantje, drugi že bolj v letih, s košatimi bradami.

Vsi so uprli pogled v dvojico mož, enega visokega, že postarnega, z gosto črno brado in drugega malo nižjega, živahnega, brezbradelega.

Kaj meniš Ciril? se oglasi starejši. Kam gremo? Longaticum je razvpito pagansko gnezdo. Vse drugo je bilo že tedaj slovensko, le v tem kraju so še bili ostanki Kelto. Že marsikateri oznanjevalec evangelija je otrese prah s svojih nog in pohitel dalje, da nade bolj hvaležne poslušalce kot so ti razvpiti ostanki nekdanjih Japodov, kateri so od Rimcev sprejeli le njihovo razvrtnost, pohoto, ošabnost in domišljavost, besedi evangelija pa so zaprli pot v svoja srca, tako je razlagal vodja te potne družbe, ki je spremljala sveta Brata Cirila in Metoda na njuni prvi poti proti Rimu leta 867.

Ciril je uprl kvišku pogled. Čez čas je odločil: "Pojdite po vsem svetu in učite vse narode" . . . tako nam je naročil Gospod. Torej tudi ti Japodi so poklicani v Božje kraljestvo. Saj bodo prišli od vzhoda in zahoda vsi narodi, tako je govoril Gospod.

Zmajal je z glavo kašpot, ki je namenil ogniti se tega gnezda, razvpitega kot razbojniška jama. Toda vlonil se je odločni besedi obeh Bratov. Spet so zaskripala križna kola in je zaropotal voz po kameniti cesti proti selišču. Pasji lajež, kričanje napol nagih otrok, kruljenje svinj in slednjič gaganje gosi je vznemirilo vse naselje.

V hipu je bila na cesti zbrana močna četa kosmatih mož oboroženih s sulicami in sekirami.

bleza más sublime: la de hijos de Dios.

El hecho de que hay gente que se burla de la oración es cosa natural, ya que el "mundo", que es la gente perversa, es instrumento del demonio que siempre pone en movimiento todo el arsenal de sus armas, para llevar al hombre a la condenación. Privarlo de la oración es tanto como desarmarlo, pues el hombre que deja de rezar, está para la vida sobrenatural tan muerto como para la vida natural aquel que deja de respirar.

Grande desgracia es perder los bienes terrenos o alguno de sus miembros, pero mayor es la de aquel que se olvidó del Padrenuestro, o que no quiere más rezarlo. El demonio del orgullo o de alguna pasión fea se apoderó hasta tal punto de su corazón, que quedó muerto para el cielo. Para impedir que ese hijo pródigo vuelva pone el demonio en marcha todo el

Saj sem rekel, da ne bo prav, je menil vodnik.

Spogledali so se mladci. Krepko so stisnili svoje palice, pripravljeni da udarijo če bi bilo treba.

Mir, fantje! je zapovedal Ciril. Imamo obljubo Gospodovo: "Jaz sem z vami vse dni do konca sveta". Tudi danes, tudi ta trenutek je z nami. Napak je le, če se bolj zanesemo na naše pesti in na našo brihtnost kot pa na Njega."

Kdo ste tujci? Kam gre vaša pot, kaj iščete?

Glasniki smo svetega evangelija. Jezus Kristus nas jeposlal v svet, da oznamo vsem narodom njegov nauk in vsem odpremo vrata v nebeško kraljestvo, je odgovoril Ciril.

V Rim gremo, do naslednika svetega Petra, da bomo tam pripravili tele fante za njihovo delo, ki jih čaka, da ponesejo Kristusov nauk po vsem svetu koder žive otroci Matere Slave, je pristavil Metod.

V Rim greste? In slovanske pse hočete spreobrniti v krščanstvo? je zaničljivo menil besednik oboroženih vaščanov, katerih se je nabralo že čez sto. Evangelij oznanjate in vrata v božje kraljestvo odpirate . . . Ha, ha, ha! se je zaničljivo zarežal. In kdo je tisti Jezus Kristus? Tisti, ki so ga Rimci in Judje križali? ha, ha, ha. Lepega Boga imate in močnega, tako je vpil glasnik oboroženih vaščanov in zaničljivo pljunil v tla . . . Pri nas nimate kaj iskati. Mi ne rabimo boga, ki je umrl med dvema razbojnikoma, tudi ne rabimo tvojih obljub o božjem kraljestvu. Tisto pustimo vam in drugim tepcem. Mi si bomo pa nebesa napravili sami na zemlji . . . . .

Bliski so švigali iz oči neoboroženih mladcev, kateri so že spoznali sveti Evangelij, spoznali Jezusove besede, dela, čudeže in njegov zgled; ki so razumeli zakaj se je Gospod pustil na tako sramoten način umoriti, čeprav bi mogel svoje sovražnike streti v sončen prah. Resni pogled obeh Bratov jih je zadržal in beseda Metodova: "Zaupajte, jaz sem svet premagal", ter Cirilova: "Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen", sta zadržali ognjevit mladce, da se niso vrgli na nesramnega bogokletnika. "Saj ne vedo kaj delajo", je doumel eden in prišepetal drugemu in ta beseda je slednjič mladce pomirila.

NE VEDO KAJ DELAJO? ALI JE TO RESNICA?

Ce bi res ne vedeli? je podvomil Gojmir, najstarejši, sin prostrane Panonije, tam nekje iz Prekmurja. Vtegne biti res, da ne vedo. Toda zakaj pa ne vedo? Ali mar niso imeli stokrat priliko, da bi spoznali Gospoda Jezusa in njegov nauk? V Ptuj, pravijo, so si

ejército de sus ayudantes: los incrédulos, malos libros, propaganda de otras religiones, teatro, cine, radio, burlas, mal ejemplo, sacerdotes indignos, calumnias, mentiras, respeto humano, preocupaciones terrenas etc.

Así llega a formarse gente que rechaza la oración como cosa indigna de un hombre libre del siglo veinte. Quieren ser modernos y lo son. No saben que el más moderno es siempre el demonio.

Pobres de ellos. ¡Que horrible será su desilusión al comprender que los engañados eran ellos! Recién entonces, cuando ya sea tarde, se convencerán de que un Padrenuestro vale más que todas las riquezas y gustos terrenos. Por eso un creyente fiel no dejará que jamás se acallen sus labios repitiendo día tras día: Padre nuestro que estás en los cielos, santificado sea el tu nombre . . . para merecer la gracia de expirar su alma pronunciando el nombre de Jesús.

ljudje ušesa mašili, ko so prišli apostoli evangelija in so zvezali misijonarje, jim usta zamašili in jih v Dravo vrgli. Niso hoteli niti besede slišati. Vedeli res nisoč toda ta njihova nevednost je bila hudobija, tako je umoval Gojmir sam pri sebi. Zato jih je zadela zaslužena kazen, da je bilo njihovo mesto vničeno z ognjem in mečem. Če ne pozna Kristusa hribovec, ki živi v skritih gozdnih seliščih, kamor nikdar ne pride človek, ki bi jim kaj novega povedal, je to nevednost, katero človek razume in oprosti, toda ljudje, kateri se ponašajo, da so se učili iz knjig kot tile Japodi, ki poznajo Rim in Carigrad, Atene, Oglej in Trst, pač nimajo izgovora, da niso imeli prilike da bi evangelij spoznali. Niso ga spoznali, ker ga spoznati niso hoteli!

Zakaj govoriš nelepe besede brat? je resnobno spregovoril Ciril. Ali veš kdo je Kristus, križani pod Poncijem Pilatom? Ali ne veš, da je vstal od mrtvih? Ali ne veš, da je bil on poslan iz nebes na zemljo zato, da bi vsem ljudem prinesel pravo modrost? Zakaj na zemlji živimo? Kako moramo živeti da bomo prišli v božje kraljestvo kadar umrjemo? Da nas bo šodil? Ali si kdaj slišal kaj o tem?

Če vem? Če sem kaj slišal? . . . Ti, golobradec me ne boš učil; mene, ki sem bil v Ogleju, v Rimu, v Carigradu. Dobro poznam tiste vaše čenče o nebesih in peklu, o odpuščanju sovražnikom. Saj znam moliti celo tvojo vero, če jo hočeš poslušati in očenaš. Toda mene s takimi stvarmi ne boš vodil za nos; nisem otrok. Jaz sem Japod, ponosni sin Ilirv, in se nisem uklonil rimskemu Jupitru pa se tudi vašemu Kristusu ne bom . . .

Kar penil se je v besnosti, ko je kričal te in podobne bogokletne besede. Kot da bi se hotel vreči nad neoborožene tujce, ki so negibno poslušali izbruh jeze, ki jih je spominjala na tisto zgodbo iz evangelija o obsedencu, ki je trgal železne vezi in debele vrvi peneč se v besnosti.

Ne, to ni človeška stvar; to ni človeška nevednost in odpor, temveč to je hudičevo delo; to je obsedenost, tako je umeval Gorazd. Ko bi ta človek samo za trenutek odprl svoje srce; ko bi le za hip pomislil na to, da ni na svetu sam, da je na svetu toliko trpinov, da je bolezen, revščina, žalost, smrt, solze, jok matere in slabost otrokova, stiska zatiranega, bi pač ta čudak obmolnil in prisluhnil in prosil odgovora na tisoč vprašanj, ki se stavijo človeku . . . Toda ne! Niti za hip ne! Niti v mislih ne! . . . To je oholost, nadutost, tako je umeval Gorazd in se spominjal evangelijske besede Jezusove, govorjene farizejem: vi ste otroci laži in vaš oče je hudič, ki je začetnik laži.

Poslušaj brat, je dvignil besedo Metod, čigar častiljeva postava je vlivala spoštovanje vsem, ki so ga videli; poslušaj brat besedo o božjem kraljestvu.

Kakšno kraljestvo je tisto, o katerem besediš. Mi govoriš o kraljestvu oglejskega patriarha? Seveda, ševeda! Pod komando bi vi radi imeli ljudi, strahovati bi hoteli vse, da bi vam denar nosili, da bi se vi mastili v obilnosti! . . . Poznam tiste trebušnike. Ti seveda še nisi imel prilike da bi ti trebuh zrastel in misliš da si boš na naših hrbtih postlal . . . Motiš se, bradač, če misliš da bodo ponosni Japodi kdaj tvoji sužnji!

Kipelo je v srcih slovenskih mladcev. Le spomin na apostola Petra, ki je grabil za mečem tedaj ko so Jezusa zgrabili, je zadržal njihove roke, da niso zavihтели gorjač in planili na obsedene brezbožca. Oni, sinovi svobodne narave, pošteni mladci, ki so bili željni resnice, so se z ljubeznijo oklenili nauka Kristusovega, ki jim je dal odgovor na vprašanja, katerim njihova pa-

ganska vera ni vedela pojasnila. Vzljubili so svetniškega Cirila; z otroško vdanostjo so poslušali in sledili Metodu. Križ, ki sta ga sveta brata oznanjala, jima je razodel, zakaj je na zemlji trpljenje, kakšna je prava ljubezen, ki naj izravnava spore; kako je treba krotiti poželjivost človeškega telesa; kako je treba zaupno klicati k Bogu, nebeškemu očetu; kako je Jezus Kristus naš brat, učitelj, odrešenik, pomočnik in bo nekoč naš sodnik . . . Vse to so oni doumevali, ko so gledali čudovito ponižnost, skromnost, nesebičnost, pobožnost, neumornost svetih bratov, ki sta zapustila svoj bogati in razkošni dom v Grčiji zato, da sta šla oznanjati nauk veselega upanja na večno srečo njim, kateri so živeli v zmoti in trpeli, ne da bi vedeli zakaj sploh žive na svetu. Oni, ki so spoznali sveta brata so na njunem zgledu videli in čutili, da učita resnico in zato so se jima ponudili ne le za sveti krst, temveč da jima hočejo tudi pomagati v apostolskem delu. Zato sta jih apostola vzela s seboj v Rim, da jih bodo tamkaj za mašnike posvetili in da bosta tam z njimi ob strani uredila tudi zadevo verskega in liturgičnega življenja med Slovenci ter Moravani.

Nel! Ni mogoče, da bi ta obsedenec ne besnel iz hudobije, tako je umeval Gorazd.

RESNICE NOČE SLIŠATI IN SPREJETI

tako je spoznaval Gorazd. "Kdor je iz Boga moj glas poslušaj. Zato ga vi ne poslušate ker niste iz Boga", te besede Jezusove je razmišljal Gorazd in doumel, da hudič drži mnoge ljudi v zmoti in temi na ta način, da jim zapre pot do spoznanja resnice. V ošabnosti si domišljajo, da vse vedo, da jim nihče nima več kaj koristnega povedati. Ravnaajo se pa tako, da kadar pride kdo, kateri jim pripoveduje stvari, ki so po godu njihovi pohotnosti in samoljublju, takoj nastavijo ušesa, toda kadar jim pridejo znanilnici resne besede o zatajevanju samega sebe, o dolžnosti do Boga in o večnosti, ki jih čaka, zatisnejo ušesa in se razglase za učenjake, ki že davno vse vedo.

Pa pravijo da danes ni več obsedencev, je umeval Gojmir, živahen mladenič, ki je najbolj napredoval v učenju in že sam znal čitati in pisati svete knjige. Tale je prav gotovo obseden, ker drugače bi pač ne besnel tako divje nad neoboroženimi mirmimi potniki, kateri ga nismo ničesar prosili temveč mu le prijazno besedo ponudili v pozdrav. Pa, saj tako mora biti in bo do konca sveta. Če so preganjali mene, bodo tudi vas, je napovedal Gospod in veseli bodite tisti dan, kadar vas bodo ven metali, čez vas lažljivo govorili, vas sramotili in morda celo ubijali radi mojega imena. Le veselite se tedaj, kajti veliko bo vaše plačilo v nebesih, tako je umoval Gojmir in miril tovariše, da ne bi kdo zbesnel in izzval kakega nevšečnega prizora, ki bi vtegnil postati usoden za celo družbo.

Nič ne čvekajta hinavska Grka! Vse je laž, kar govorita! Lakomnika sta, trgovca, ki mislita delati dobre kupčije s tujci in s temile nevednimi slovenskimi psi, tako je besnel dalje brezbožni zapovednik japonske čete, kateremu so glasno pritrdjevali vsi njegovi.

Oznanjaš nam, da naj odpustimo sovražnikom, ker je tvoj Kristus za sovražnike molil. Nikdar! Nikdar! Mi grohotaje koljemo naše sovražnike in pijemo njihovo kri v maščevanju in se nasitimo, kadar vidimo ponižane sovražnike. Vi krščanski strahopetci odpuščate, zato ker ste strahopetni, kot je bil vaš odrešenik, ki ni mogel ulti svojim sovražnikom in se nad njimi maščevati.

Vi govorite o nebesih po smrti. Le imejte tista nebesa. Toda mi hočemo nebesa na zemlji, dokler živimo. Nič me ne briga kaj bo po moji smrti.

Vi govorite o svetosti zakona in čistega življenja. Mi pa uživamo naslade, lepoto in mladost in nas nič ne briga kaj bo potem, ko bomo stari.

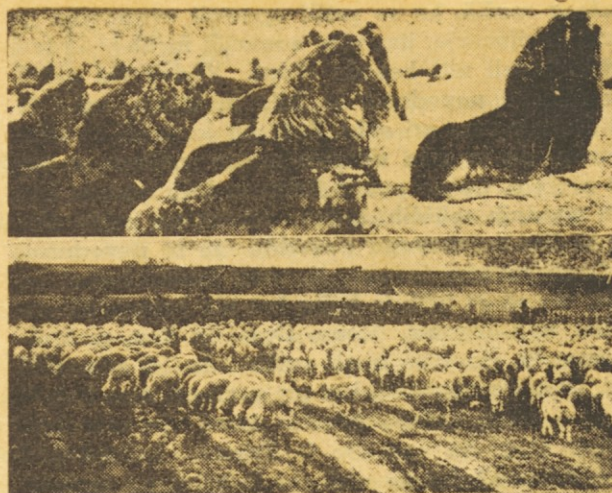
Vi govorite o postu, zatajevanju, ponižnosti, krotosti... Samo norci in sužnji, oni ker so bedasti, drugi ker so zvezani, verjamejo v vaše obete. Mi pa smo svobodni Japodi in ni nad nami nobenega zakona in postave druge, kot tista, katero mi sami hočemo...

Tako je besnel surovež, kateri niti malo ni mislil na solze sužnjih žena, katere je imel vklepane v svojem šotorju; ki je bil gluha za kletve svojih sužnjev, ki so gladni vršili težka in sramotna dela za nasilnega gospodarja; ki ni slišal onemoglih protestov svojih sorjakov, katerim je nasilno otemal hčere, žene, imetje, svobodo... Njemu pač ni bila ljuba beseda Kristusova, ki uči, da smo vsi ljudje bratje, vsi z enakimi pravicami in vsi pred Bogom za vsa dejanja dolžni odgovornost. Vsi so se morali slepo klanjati njegovi nasilni volji, vsi so mu morali glasno ploskati in slavo klicati. Vsi so se morali kazati srečne, kadar je pohotnež od njih kaj zahteval. Vedno so morali klicati: takr je narodova volja! Čeprav so na skrivaj škripali z zobmi, so očitno obojevali nečloveškega nasilnika, kateremu so bili vsi sužnji.

Proč, krščanski psi, proč od tod, proč od nas, je peneč se besnel surovež.

Tedaj je pa Ciril, suhi menih, zaničevani "golobradec", trdo stopil pred pesoglavca, pogledal mu v obraz in z rezkim glasom zapovedal "mrl!" Kakor ogenj mu je švignil iz oči, da je besneči Japod kar onemel.

Dosti je že tvojega nasilstva. Besniš proti evangeliju, zato ker si nasilnik, okrutnež, hudobnež, ki zlorabljaš narod, katerega si nasilno uklonil s pomočjo nekaterih tebi enakih hudodelcev. Besniš proti evangeliju, ker veš, da bo evangelij strl vezi v katere si ti druge uklenil, toda zastonj je tvoj bes, nesrečnež. Tu glej, nosim cesarski prstan, oglej si ga dobro. Carigrajski pečat nosi in ker nisi hotel sprejeti lepe mirne besede, s katero smo te hoteli rešiti hudiča, ki te drži obsedenega, zato te bom vrgel na kolena, ne s silo carjevega štempelja, temveč s silo vsemogočnega Boga, katerega si ti

Cuadros típicos del Sur Argentino. Los leones marinos y las ovejas caracterizan la costa rocosa y las inmensas llanuras patagónicas.

zaničeval in v imenu Jezusa Kristusa.

Onemogel je padel na tla nesrečni obsedenec, vsem njegovim pa je padlo orožje iz rok. Vsi so poklekli in prosili svete potnike, naj gredo v njihovo vas in pri njih ostanejo naj jim oznanijo božjo resnico. Tudi surovi Japod je pokleknil pred Cirila, ko je prišel k zvesti, spreobrnil se je in postal nato velik spokornik. Ponižno je prosil odpuščanja in priznal, da se je preje nalašč upiral evangeliju. Njegova pohotnost in napuh so bile vezi, katere je mogla streti le milost Kristusova.

Velik je bil tedaj sad apostolskega dela v tistem kraju in od tam je šel nato blagoslov na vse strani med Slovence, ki so se naselili tam okrog. Poseben blagoslov pa sta našla sveta brata s svojim spremstvom naprej tja čez Hrušico do Ajdovščine, skozi Črniče proti Ogleju. Vse povsod sta pustila sledove svojih stopinj, ki se še danes poznajo. Njuna molitev pa še vedno bedi v nebesih, kjer prosita naj bi narod, ki sta ga na tistem potu spreobračala, vstrajal v veri očetov, ki nam kaže pot v srečno večnost skozi zemeljske zmotnjave.

METLIKA. Na Svržakih je 15. marca za vedno zatisnil oči † JANEZ MORAVEC, star 79 let. Prestal je grozote vojske. Ubila sta mu bila sinova † Jože in † Niko. Lani je bil nevarno bolan, a je bolezen prebolel. Letos pa ga je kar naglo nesla bridka smrt. Doma žalujejo za očetom Lojze, Anica in Ivanka, tukaj Tone in France ter Terezija por. Janjetič.

METLIKA. Na Vidčičih je umrla v sept. 1946 74 let. † MARIJA MATKOVIČ. Od vojske bridko preskušana je oslabela. V težkem povojnem pomankanju ni bilo mogoče najti zdravil. Blaga, vseširok spoštovana mati je zapustila doma 3 hčere in sina Jožeta, Tone je umrl na Rabu v izgnanstvu kot vojna žrtev. Tukaj pa žaluje za blago materjo sin Martin.

METLIKA. Mnogo hudega smo prestali. Glada, pomanjkanja in bede, toda ne vemo pa kaj še vse pride. Naši kraji so bili prejšnja leta skoraj v celoti za O. F., toda sedaj je razpoloženje že veliko spremenjeno. Bojimo se, da pridejo še zelo hudi časi.

IZ SOTINE PRI ROGAŠEVCIH je bil † FRANC KISILAK, poznan rojakom kot brivec. Ustanovil si je nov dom v Ezeizi, kjer je 19/5 letos po daljšem bolehanju podlegel bolezni. Zapušča ženo in 2 otroka. Star je bil 42 let.

MARKOVCI so bili rodni kraj † IVANA BARABAŠ, ki je umrl v Merlu star 60 let.

Njegovo življenje je bila zgodba zgubljenega brezdomca, ki se je odstranil od vseh rojakov in, ne da bi kdo vedel kdaj, je dokončal žalostni tek svojega življenja. Sovasčani Karel Šimon in Štefan Časar so poskrbeli vsaj za krščanski križ na grob. Doma zapušča ženo in 3 otroke.

NAGLA SMRT je pobrala 50 letnega † LOJZETA ZAMIDA, doma od Šent Jerneja na Dolenjskem. 3. junija se je pod njim podrl oder in ga pokopal do smrti. Mnogi rojaki so ga spremili na zadnji poti na Čakarito. Zapušča žalostno ženo, ki je rojena v Tucumanu.

GRADIŠČE PRI VIPAVI. Piše Ferjančič Anton, sedaj v službi v Tolminu. Po petletni vojni smo izčrpani. Mati in sestra sta doma na Gradišču. Micka je poročena v Ajdovščini; ima živega moža in 3 otroke.

LJUBLJANA. Veliko govorenja je bilo o sinu pesnika Otona Zupančiča, katerega je Lojze Adamič opisal kot junaka v zelo poznani angleško pisni knjigi "Moja dežela". Bil je navdušen partizan. Šel je v Moskvo študirat. Ko se je vrnil je imel na univerzi predavanje, v katerem se je zameril OZNI in je nato neznanokam zginil. Povedal je preveč naravnost, kako je s svobodo v Rusiji.

STIČNA. V staroslavnem stiškem samostanu je bil otvoren zavod za prevzgojo mladine v komunističnem duhu. V zavo-

du imajo 130 otrok, kateri hodijo v novo gimnazijo v Stični. Časopisi se pritožujejo, da samostanski prostori niso primerni za tak zavod.

Meniška zemlja je bila skoro vsa razlaščena in so jo razdelili, toda bila je obe zadnji leti tako slabo obdelana, da je dala zgubo. Sedaj bodo zemljo spet vzeli in ustanovili z njo kolhoz, to je skušno zadrugo.

MARIJA SE PRIKAZUJE. Ponovno že je bilo govorenje, da se je Marija prikazala v nekaterih krajih Dalmacije in v Slavoniji. Cerkvena oblast o stvari še ni dala nobene izjave, pač pa zvemo, da je nastopil predsednik hrvaške vlade Bakarić proti papeškemu nunciju v Beogradu, mons. Hurliju, da se vtika v notranje zadeve Jugoslavije, zlasti v zadevi obsojenega nadškofa Stepinca in nekih prikazovanj v Slavoniji. Iz njegovega govora se vidi, da je odpor vernih Hrvatov proti nekaterim vladnim postopkom zelo živ.

NADŠKOF STEPINAC je bil iz Lepoglav prepeljan v stari Draškovičev grad v Zagorju. Bakarić mu je predložil v podpis dokument prošnje za pomilostitev, pod pogojem, da zapusti državo, kar pa je nadškof odklonil, trdeč da zanj ni nobene pomilostitve ker se ne zaveda nobene krivde, katero bi seveda priznal, če bi prosil za pomilostenje.

En el siglo VIII empezó la decadencia del Imperio bizantino en las regiones del Adriático Norte.

En el año 774 liquidaron los francos el reinado de la Lombardía extendiendo luego su dominación cada vez más hacia el Este. Ocuparon también Trst con las regiones vecinas. Cuéntase que el mismo Carlomagno visitó también a Trst, recordando su paso los restos del arco que se conservan cerca de Santa María Maggiore en la ciudad antigua, conocido como "Arco de Ricardo", que más probablemente recuerda la visita del Ricardo Corazón de León. Es la imaginación popular que inventó la relación de dicho arco con Carlomagno. El arco no lleva ninguna inscripción, mientras que su estilo recuerda al siglo XII.

En 803 unió Carlomagno Trst con la Marca Friulana, desmembrada luego en 827, cuando Trst resultó incorporada a la Provincia de Istria.

Trst sentía grandes simpatías por el rey italiano Berengario, al cual ayudó en la guerra contra Spoleto. Fueron los soldados de Trst los que salvaron la vida al Berengario en la batalla de Trebia (889).

UNA CALUMNIA

Desde los principios existía rivalidad entre Trst y Venecia. Ya el carácter político de la herejía de "Los Tres Capítulos" transparenta la antagonía entre esas dos ciudades del Adriático Norte.

Una ilustración característica de ello nos ofrece el siglo IX. Cuéntase que en esa época existía en Venecia la costumbre, de celebrar una feria a fines de enero. En esa feria se exhibían de una manera especial las jóvenes que pretendían casarse ese año, luciendo los más preciosos adornos que poseían, para indicar así la dote que debería atraer buenos novios.

En uno de esos días de repente aparecieron novios poco sperados, unos piratas, invadiendo la feria y secuestrando a las jóvenes con las alhajas más preciosas. Pero no se acobardaron los aflijidos novios. En seguida armaron sus barcos y persiguiendo a los piratas recobraron las novias y las alhajas sustraídas. Con gran júbilo volvieron a Venecia, donde, desde entonces, celebraban todos los años el 2 de febrero una gran fiesta, en la cual se ofrecían donaciones a 12 jóvenes pobres, para que pudieran casarse, recordando así aquel rapto y ensalzando su triunfo.

El odio contra Trst inspiró a los venecianos la afirmación de que los raptos eran de Trst, aunque está fuera de duda de que se trataba de piratas saracenos que llegaron de Istria.

El rey Lotar obsequió en 948 la ciudad de Trst, junto con los alrededores, como "ducado" a los obispos de Trst, ocupando entonces su sede el obispo Juan III. Durante 300 años quedó la ciudad en esa situación. De allí tenían los obispos de Trst el derecho de acuñar sus propias monedas. Pero el emperador Enrique IV subordinó al obispo de Trst en 1081 al patriarca de Aquilea, lo que provocó gran oposición del pueblo y del obispo, viéndose al emperador obligado a reafirmar su decisión en el año 1082, pero tan sólo en 1208 fué llevado a cabo tal decreto con la incorporación de la Istria al patriarcado de Aquilea. Pero ni siquiera entonces la situación quedó normalizada, pues los obispos de Trst no renunciaron a sus derechos, organizando varias tentativas más para desligarse de Aquilea. A fin de documentar sus derechos legítimos no dejaron de acuñar sus propias monedas. Las últimas llevan el nombre del obispo Rodolfo en 1304.

El bispo Antonio de Negri tomó el título de "Conde de Trst" para afirmar su derecho a la soberanía que en realidad no gozaba. El título de "Condes de Trst" se conservó hasta el obispo Inzaghia (1781).

La particularidad de Trst era el derecho de los canónigos de elegir al obispo, de entre ellos mismos, que adquirió el capítulo triestino en 1190. A pesar de la gran oposición de varios emperadores conservaron los canónigos triestinos este derecho único hasta 1443, fecha en la cual se firmó un concordato entre la Santa Sede y el emperador de Austria Federico II., por el que nombra a todos los obispos el emperador y el Papa los consagra. Entonces solo terminó el largo pleito entre el emperador de Austria y el capítulo triestino, que culminó en el choque entre el duque de Austria Leopoldo III y los canónigos triestinos.

En aquel entonces eran en Trst tan solo 13 familias patricias que reunían todos los poderes y riquezas del ducado. La familia más poderosa era la de Leo, poseedora de terrenos en Barkovlje y Katinara. La única familia que sobrevivió hasta hoy es Bonuomo.

Las trece familias tenían sus escudos que figuraban en la bandera triestina y en los tiempos de su prosperidad contribuían con grandes sumas para el decoro de su soberbia ciudad, reina del norte Adriático en eterna rivalidad con Venecia, hecho que obligó a Trst a buscar protección contra Venecia en los Habsburgos en 1382, fecha desde la cual Trst dejó de ser ciudad italiana, uniendo su existencia definitivamente con los países eslovenos que forman su fondo y que empezaron a formar desde entonces la capa básica de su población.

BODOČNOST TRSTA NE BO ROZNATA

(2. apr. 47.) Poroča John Mecklin: Med informiranimi zavezniškimi krogi v Trstu je malo upanja, da bi svobodna država mogla živeti, če ne bo prišlo do širokega sporazuma med vzhodom in zahodom. Čeprav ti krogi žele, da bi država živela ter nameravajo ostati tu in ji pomagati v začetnem razvoju, so vendar mnjenja, da svobodna država ne bo mogla samo sebe vzdrževati.

Neki zavezniški častnik mi je izjavil: "Kdo bi bil tako neumen, da bi vlagal svoj denar v mesto, ki lahko vsak trenutek izgine za železno zaveso?"

Oročajo tudi, da so n. pr. južnoameriške ladje, ki vozijo fosfate za Češko, na poti proti Reki, ker so Jugoslovani ponudili nižje tarife, kakor pa Trst.

Drug vzrok za pesimizem je mnenje, da tržaška vlada, ki jo bo kontroliral VS, ne bo ničesar drugega, kakor nadaljevanje zavezniške vojaške uprave, t. j. vodili jo bodo tujci, ki se ne bodo mnogo brigali za njen prospek.

Jugoslovani na tem področju so se reorganizirali, kar najbolj dokazuje ukinitvev UAIŠ-a (italijansko-slovenska antifašistična zveza), svoje glavne organizacije

za propagandne namene. Nadomestili so jo s FUAD-om (združena fronta demokratske akcije), ki je objavila program, v katerem več ali manj priznava svobodno državo in poziva vse demokratične sile, da ji pomagajo pri razvoju.

Toda tudi tej novi organizaciji malo Anglo-amerikancev verjame.

Druga politična organizacija, ki se ustanavlja, pa se nanaša na katoličane, protititove Slovence, ter se je proglasila za Slovensko demokratsko zvezo.

Kot nov simptom nove jugoslovanske strategije pa je poročilo, da so komunistični elementi obdržali kontrolo nad posameznimi separatističnimi gibanji. Ta gibanja bodo glavna pot za česega kontrole nad tržaško skupščino. Italijani bodo verjetno več ali manj prav tako obdržali ali pa še zgradili svoje lastne organizacije.

Italijani bodo postavili visoke zahteve, kakor n. pr. popolno kontrolo nad policijo. Ta problem je že onemogočal zadnje čase sodelovanje med jugoslovanskimi oblastmi in ZVU — in nad drugimi občinskimi zadevami.

Jugoslovani pa poskušajo dobiti v kontrolo glavne italijanske monopolne usta-

nove toda z malo uspeha.

Malo je upanja za resnično svobodno politiko ali drugo politično delavnost na področju, ki bo zasedeno po jugoslovanskih oddelkih. To bo visok zid na zemljepisnem področju, ki se pričinja takoj južno od Trsta. V notranjosti mesta Jugoslovani počasi dobivajo kontrolo nad hrano, premogom in drvami, na trgih, ki jih večinoma zalagajo iz zaledja. Njihovo močno orožje so pa tudi stavke, ki so velike važnosti.

Razvili so pa tudi druge akcije, kakor n. pr. v sportu, tako daleč, da jih odkrito napadajo zaradi izsib ter n. pr. tržaški nogometni klub zaradi tega letos ne bo mogel obstati v italijanski lici. Za dva igralca so namreč ugotovili, da sabotirata ter je zato moštvo pričelo propadati.

Tržačani opozarjajo tudi na drug incident, če jih vprašate, ali so Jugoslovani resnično zainteresirani na propadu tržaške države. Okoli 3000 oseb je namreč ostalo pretekli mesec brez dela, ko so jugoslovanske oblasti odpelale stroje iz tovarne za konzerviranje rib "Arigoni" iz Isole, ki bo del tržaške države, na področje blizu Pulja, ki bo postal jugoslovanski.

GORICA, 19. maja 47. Piše brat sestri. Oprosti, ker ti dolgo nisem odgovoril. Bilo je nemogoče. Znano Ti je, da so med tem pri nas potegnili mejo in sicer za nas zelo slabo. Smo tako žalostni, kakor nismo bili že 30 let. Meja bo sedaj na koncu naše njive. Mi smo v Jugoslaviji, Gorica v Italiji, Trst za sebe. Pod Trst pridejo Opčine ter več vasi proti Sežani in Istri. Ljudje ki pridejo pod Trst, so zelo veseli, drugi pa vsi žalostni, ker so odrezani od svojih središč, kejer so imeli zaslužek. Tukaj smo kakor v žaklju, da se ne bomo mogli ganiti.

Pri nas je velik nered in vsi se bojimo bodočnosti. Kako je, boste že zvedeli, kadar pridejo tja tisti, ki so pobegnili. Je jih veliko tisoč. In še vedno bežijo. Seveda ni treba vsega verjeti, kar bodo govorili. Res pa je to, da je vse te stvari treba doživeti na lastni koži, da človek ve in verjame. Kar se tiče življenja je v Coni A še zdržno. Dobi se vse, le drago je. Slabo je, ker je v Trstu strašno brezposelnih in velika negotovost bodočnosti. V Coni B pa je veliko pomanjkanje, odkar ni več UNRRE. Vzrok je tudi to, ker imajo tam denar, ki ne velja nikjer drugje, ne v Jugoslaviji, ne v Italiji. Nezadovoljstvo je zelo veliko. Tako smo na cesti. Hudo nam je posebno radi otrok, ker tako pač ne moremo po svetu. Ni dobiti ne dela ne stanovanja, pa še z državljanstvom so težave. Otroci so mi pridni, šole so pa slabe in se nič ne naučijo. Vse šole so slovenske. . . . Letos smo imeli hudo zimo, na to 3 mesece dež, sedaj pa je suša, tako da nam grozi lakota.

Od Lojzeta iz Ljubljane ne dobimo nobenega pisma. Pošta je zelo slaba in vsa pisma kar zginejo.

Vem, da Ti je težko po domu, toda sedaj ni čas za povratek. Vesela bodi, da si tam. Naj se razmere malo uredijo, da bomo videli, kaj bo. Tudi ne vem, kako državljanstvo boste imeli vi tam doli, če še nimate argentinskega.

Sedaj Ti še lahko pišem, pozneje pa bo bolj težavno, ko bomo v novi državi. Samo nekaj km smo od nje, pa ne vemo, kaj se tam godi. Eni jo strašno hvalijo, drugi pa strašno preklinjajo. Skoro nihče ne more ne ven ne notri, zato so vesti še bolj negotove.

Hiše, ki so bile pri nas požgane, so večinoma že pozidane. Niso pa pozidali še gospodarskih poslopj, tako da nimajo ljudje kje imeti živine ne pridelkov. Hiše so dobro popravljene. Še bolj pa bi bilo treba popraviti ljudi, ki so grozno podivjani, ker se je razširilo sovraštvo, da je brat ubijal brata za prazen nič. Po njamah na Krasu je nešteto mrličev, med njimi mnogi domačini. Bojimo se, da vsa ta dela ne bodo prinesla blagoslova božjega, ker svet stoji in pade z ljubeznijo.

Tvoj brat.

PETANJCI, RADGONA. Ustreljen je bil 15. okt. 45. 71 letni Jožef Zemljič. Vzrok ni poznan. Znano pa je, da je takrat zginilo mnogo Prekmurcev protikomunistov.

K Kartuzijancem je vstopil JAKOB ZEMLJIČ. Bil je pred vojno pri salezijančah v Ljubljani, potem so ga Nemci odvedli v Prusijo, kjer je bil na prisilnem delu dve leti, potem je šel peš v Italijo, kjer je vstopil v kartuzijanski samostan v Florenco. Star je 30 let.

PLISKOVICA. Cena v aprilu so bile: moka 108 lir, vino 160 lir, pujsek 1200, vol 700 ka težak 19.000 lir.

IMMIGRANTI IZ TRSTA. S priseljenci 19. jun. je prišlo tudi nekaj Slovencev iz Trsta. Med njimi je Brumat Irenei, Vižič (Vizitini), Pangerc Pavel (Pancrati) organist iz Doline, eden iz Tržiča. Vsi ti so menda odšli na delo v Córdoba v tovarno za avijone.

V KOSTANJEVICI pri Gorici je bila 25.

ZAHVALA

Ob priliki obletnice zgube našega nepozabnega sina

† Petra Špacapan,

ki je zapustil svoje stariše in sorodnike, znanke in rojake tako nepričakovano lani 8. junija, se je za rajnega darovala sveta maša 8. junija pri sv. Roži.

Iskreno zahvalo vsem sorodnikom in prijateljem za izraze sožalja v naši bridkosti in vdeležbo pri maši izrekamo

Stariši

Peter Špacapan, Marija voj. Remec in sestra Nélida.

IZ ODRAGE je doma Marija Kopačin por. Logar (Mežnarjeva) 1945 je odšla v begunstvo, ker so ji grozili, čeprav ni imela nič opravka z vojnimi dogodki. Poročila se je v januarju letos in je prišla z možem pred nekaj dnevi v Argentino. Sedaj živi v Bernalu, kjer sta oba že tudi zaposlena.

KRŠKO. Po naših krajih so Kočeverji vse vničili. Gospodarskih poslopj nimajo nobena hiša vseh, kar treba, da ni mesta ne za živino in prašiče ne za prideleke. Nihče si pa sam ne more popraviti, ker ni denarja ne materijala.

STAROKATOLISKA CERKEV. Na Vatikanskem cerkvenem zboru (1862) je nekaj zborovalcev nasprotovalo skupnemu sklepu in papeški odločbi glede brezmažnega Marijinega spočetja in o nezmetnosti papežev, kadar odloča v zadevi vere in morale. 1919 l. je nekaj odpadlih duhovnikov na Hrvaškem potegnili s seboj nekaj tisoč ljudi in je ostala mala skupina "starokatolikov", kateri so dobili za škofa kanonika Kalodjera iz Splita, ki je bil užaljen, ker ni bil imenovan za kat. škofa in je zato odpadel od Cerkev. Izbrali so si ga za škofa starokatoliki, Jugoslovanska oblast v časih Živkovičevih je vsako protikatoliško stvar hitro podprla in zato je tudi država priznala tega škofa.

Sedaj je že prileten starček, ki je pa prav prišel v teh časih novi oblasti katera želi oddvojiti katoliške Hrvate od Rima. Njega so namenili za voditelja "jugoslovanske narodne cerkve", katera naj bi oddaljila verni narod od Rima. Da bi Kalodjera dobil več zaslombe v javnosti, so objavili izredne zasluge, katere si je pridobil za O. F. njegov sin, ki je padel kot partizan 16. jun. 1944.

RANKOVIČ O NOTRANJEM POLOŽAJU JUGOSLAVIJE

Jugoslovanski minister in šef tajne policije Aleksander Ranković je v parlamentu izjavil, da obstajajo še vedno občutni spopadi med partizani in četniki.

Dejal je, da so od marca lanskega leta do letošnjega marca pobili 3467 "rengatov". Dodal je, da je v gozdovih in gorah ostalo še vedno 1778 znanih odmetnikov, "ki niso registrirani pri ljudskih oblasteh."

Dobesedno je nadaljeval: "Upamo, da bo to malenkostno število v kratkem še zmanjšano, bodisi, da se bodo sami predali ljudskim oblastem ali pa drugače."

Ranković je tudi izjavil, da je jugoslovanska vlada zahtevala od zavezniške komisije izročitev 2104 vojnih zločincev. Toda Jugoslaviji so izročili samo 121 zahtevanih oseb. Dejal je, da j od teh 1123 nemških in avstrijskih, 759 pa italijanskih vojnih zločincev. Od teh so zavezniške oblasti izročile jugoslovanskim oblastem 105 nemških in avstrijskih vojnih zločincev, dočim italijanskega nobenega.

Od parlamenta, je zahteval odobritev visokega proračuna za svoje ministrstvo. Glede vojnih ujetnikov v Jugoslaviji je izjavil, da so do sedaj repatriirali 11526 nemških, 5346 avstrijskih in 10882 italijanskih vojnih ujetnikov.

ROMUNSKI NOTRANJNI MINISTER Georgescu (komunist) je dal zapreti 315 znanih romunskih opozicionalcev in to zaradi "sabotažnih dejanj". Vodja narodne kmečke stranke Maniu je zaradi teh aretacij protestiral pri kralju Mihaelu.

ZLORABA LJUDSKE IMOVINE. Ljudska Pravica je obtožila več brezvestnežev, ki so pod krinko ljudske oblasti pokradli mnogo imetja v Slovenski Bistrici, v Konicah in Domžalah. V Mariboru je neki Štuhec likvidiral 6 trgovin, ki je država razlatala in je vse imetje sebi pridržal. Sedaj je že prišel na odgovor.

marca nova maša. Imel jo je O. Mavricij Zupan. Na predvečer je eksplodirala mina pod cerkvenimi vrati, toda ljudje so vseeno prišli v zelo velikem številu na slovesnost.

AUBER, Primorski dnevnik poroča, da se napravlja na beg župnik Barbič.

DUTOVLJE. Dramatičen prizor se je odigral v neki gostilni in zunaj. Pet agentov OZNE (Miloš Stigar, Marko Rebolj, Miro Pečar, Gvido Vatovec in Boris Batelino iz Ajdovščine) so hoteli ugrabiti Filipa Skapina in Milana Slavec. Poskus se je ponesrečil in predno so mogli vreči napadeno v prepad je prišla pomoč in so prišli storilci v roke policiji. Slavec je bil preje vnet partizan.

V TOMAJU je bil nekoč desna roka fašističnega čelnika Aleksander Ceugna. Sedaj je goreč partizan in odločujoč javni delavec.

MOHORJEV KOLEDAR je izšel za 40120 udov, kolikor jih je imela družba leta 1946. Na Kranjskem ima 14976, na Štajerskem pa 23671 udov.

PTUJ. Slovita minoritska cerkev, najstarejši stavbeni spomenik na Štajerskem je bila 4/1 1945 porušena ob priliki bombnega napada na most. Stala je že leta 1260.

PODRAGA pri Vipavi. Nemci so ubili Janeza Žgur in Lojzeta Lavrenčič, kateri je bil ubit v vinogradu, kjer je bil na straži. Istočasno je bilo ubitih več partizanov, ki niso bili domačini. Spomladi 1945 je bilo tudi nekaj ubitih. Partizani so "likvidirali" Cirila Čigoj in Lojzeta Žgurja. Vas ni bilo nič požgana. Živino so ropali vsi od kraja, kdor je prišel skozi vas.

Za župnika je č. g. Franc Premrl iz Vrhpolj. Njegova sestra je poročena z Izidorjem Bajc.

Bajo el Sol Libre

VIGESIMO CUARTO CAPITULO

Cuando el músico comunicó que Liubíniza vivía, una especie de temblor estremeció al ejército esloveno. Porque grande era su fama entre los eslovenos, y grande entre los antos. Iztok envió enseguida a los más rápidos jinetes al norte, al castillo, para realegrar al padre Svarun, cuyo ánimo decaído sufría mucho más por la pérdida de la hija única que por la de sus nueve hijos.

Radován vivía la alabanza y la gloria como nunca hasta entonces.

Todas las jóvenes se preocupaban por mantener encendidos los fuegos en honor a Vesna y a Devana, mientras realizaban alegres danzas. Iztok ordenó descansar a la gente. La multitud permanecía sentada durante largas horas en la ribera, contemplando estupefacta la ondulante superficie del mar, que nunca hasta entonces habían visto sus ojos.

Los jefes y caudillos, acostados sobre la hierba, comían los corderos asados y bebían el vino de recipientes romanos tomados en Toper, con la misma tranquilidad como si estuvieran en su tierra.

Rado cambió, como se cambia la noche llena de terror de una tempestad en un claro día radiante del sol. Desde que Tuús había raptado a Liubíniza, sus facciones se habían endurecido. La joven frente se llenó de sombras, profundas arrugas se marcaron alrededor de los labios, y los ojos, lanzaba destellos de rencor, de venganza. Ni siquiera la muerte de Tuús había podido aclarar su ceño. Y cuando al frente de sus hombres iba al ataque y al asalto, actuaba con tan salvaje furia, que se asustaban los mismos soldados eslovenos, sin arteverse a decirle nada tampoco cuando descansaba solo después de las peleas, pensativo y preocupado junto a su propio fuego.

Y ahora, ese rostro abatido por la amargura, volvía a reanimarse. Se reía como un niño, como un cordero corría tras el juglar rogándole:

—“Padrecito, cuéntame, dime, cómo la encontraste, dónde vive, está sana? ¿No desea encontrarse con su Rado? ¡Dime... si no...”

Al músico no le complacía mucho contar lo que había sucedido. Sabía que su gloria había alcanzado la cúspide, y le gustaba permanecer allí. Por eso cambiaba de tema y se retardaba en la narración.

—“¡Cuénta, dime! ¡Estás apurado como un bebé! Te dije ya que cumplí mi juramento. ¡Basta! Si no estás satisfecho, ve tras ella y búscala como la buscó Radován y se envejeció de cansancio por el camino... camina, llega!”

Afligido como una criatura calló Rado, rabiando para sí, cuando el músico se dedicó a preguntar a los soldados sobre los asaltos, el botín, sobre los muertos y los heroicos trabajos.

—“Padrecito, bebe. El vino es bueno y dulce! Mira, te traje un recipiente lleno!”

Rado trató de hacer hablar al juglar mediante la bebida, para desatarle así la lengua.

El músico no se partió del jarro. Cuando bebió, torció la boca, escupió lejos de sí, y dijo:

—“¡Bueno y dulce el vino! Así dices tú. Yo en cambio te afirmo que el cuervo sacio no cree en el hambre. En lo de Epafrodit, me lavaba las manos con vino de esa clase. ¡Por los dioses, no miento!”

Los jefes se asombraron.

—“¡No miento, les aseguro!” Repitió Radován escupiendo nuevamente.

—“Pero a pesar del vino de Epafrodit no seas soberbio,

Rado trató con vino de hacerlo hablar...

y cuenta dónde está mi hermana y dónde la encontraste!”

Se dejó oír la voz de Iztok tras las espaldas del músico. Los jefes se apartaron, haciéndole respetuosamente un lugar junto al fuego. Porque desde que el pueblo tenía memoria, nunca había vivido mayor gloria que bajo la dirección de Iztok. Aún el mismo Radován sentía algo, cuando los ojos de Iztok brillaban dando una orden.

Pero no atendió sus palabras, ni siquiera entonces.

—“Iztok, no digas que soy soberbio, porque si tú hablas así conmigo te diré que eres vanidoso. ¡Enorgullescánse, jovencitos! En verdad les digo que sólo los viejos bueyes saben esquivar las zancas, debes recordarlo, Iztok. No habrías tú sacado la cabeza del abismo, si no te hubiera arrastrado Radován.”

—“¡Padrecito, no exageres! ¡Vives tu gloria! ¿Por qué te enojas en vano? ¡Dí pronto de Liubíniza y cuenta sobre Irene! No estamos en el castillo, el tiempo es caro y peligroso!”

La mirada de Iztok ordenaba con tanta firmeza, que el músico, silenciosamente vació el jarro lleno, olvidó escupir y empezó:

—“Cuando te traje la carta de Epafrodit, ya sabía algo de Liubíniza.” Radován mentía, aquella vez estaba seguro que se la habían comido los lobos.

—“¿Lo sabías y no me lo dijiste?” Gritó Rado.

—“No te lo dije porque soy más prudente que aquel que le dice al amigo: Ven esta noche, comeremos lirones engrasados, pero los lirones están todavía por cazarse, y sale a buscarlos volviendo sin ninguno. A la noche come con el amigo nabo asado. Soy más prudente que aquel. Numida recogió a Liubíniza en mitad de un camino, medio viva, medio muerta, pobrecita perdida, y la puso sobre su carro. Esa misma noche su carro se encontró con los fugitivos, Numida huyó, mientras yo venía con tu carta, Iztok. ¿Habría podido entonces poner a Liubíniza en un saco, como a una paloma? ¡Las muchachas no resisten sacos!”

Radován volvió a levantar la jarra y beber.

—“Numida, entonces.” Suspiró Iztok. “¡Lo premiaré! ¡Se apiadó de ella!”

—“Numida es un buen hombre, y la muchacha tampoco es, como para que alguien que camina por el camino no la vea si se le pone en mitad del camino.”

—“¡Habrías debido decirme eso! ¿Por qué callaste?”

—“¡Calla tú ahora o voy a callar yo! Te lo habría contado, claro. ¿Qué habría pasado si habrían atacado a Numida, vencido los bandidos y raptado a Liubíniza? ¿Qué habría hecho yo entonces, ha? ¿Y tú?”

—“Liubíniza junto a Epafrodit, junto a Irene. ¡Oh, Dioses!”

NEKAJ ZA STARIŠE

Gospa Carré je bila v resnici krščanska žena in mati, ki je vse storila, da bi vsadila svojim otrokom v srce zadostno ljubezen do čednosti. Bog je poklical vse, razen enega, v zgodnji mladosti k sebi; a tudi ta ni dolgo živel. Izvolil si je vojaški stan. Kot častnik je po zgledu vzorne matere javno in brez strahu izpričeval svojo vero. Ko je v svoji bolezni zadnjikrat prejel sv. popotnico, je želel, naj bi bil navzoči vsi njegovi tovariši, da vidijo, kako umira krščanski častnik. Kot spremljevalka svojega moža se je morala gospa Carré udeležiti marsikaterih slovesnosti, pa tudi svetne zabave. Vsi, ki so jo videli, so morali občudovati njeno preprostost, skromnost, ljubeznivost, zlasti pa spretost, s katero je znala pogovor zasukati na verske zadeve ter tako tudi drugim koristiti. Njena apostolska gorečnost jo je nagnila, da je l. 1872. ustanovila v Parizu cerkveno društvo svetnih gospá, ki se imenujejo "Sestre sv. Frančiška Saleskega". Namen te družbe, ki še danes s pridom deluje, je res plemenit: članice se trudijo, da bi se versko življenje po družinah čedalje bolj krepilo in razvijalo. Družba je imela l. 1906. že 8000 članic. Gospa Carré je bila do smrti nje glavna voditeljica, ne da bi pri tem zanemarjala dolžnosti do svojega moža. Splošno spoštovana je umrla 28. januarja 1891. Cerkev ji je kmalu nato priznala naslov "častivredna" ter dovolila, da se sme pričeti zanjo svetniški proces.

ŠE NEKATERE ČEDNOSTI PRAVE GOSPODINJE.

Čut za domačijo (domačnost) mora imeti v spremstvu naslednje vrline: požrtvovalnost, velikodušnost in krotkost. To so biseri, ki naj bi krasili diadem vsake žene in gospodinje.

Brez požrtvovalnosti ne bo nobena gospodinja v stanu prenašati številnih žrtev, vztrajati v naporih in težavah. To, kar imenujemo hišne skrbi, je spojeno z neštetim premagovanjem samega sebe. Mož malokdaj umeva, kaj in koliko ima žena opraviti. Ognjišče, pe-

Iztok gritó de alegría, arrodillándose junto al fuego.

— "¡Vamos a buscarla!" Exclamó Rado levantándose.

— "¡Vamos a Salónica!" Aceptaron los jefes mirando sus espadas.

— "Paz, hermanos". Ordenó Iztok levantándose a su vez. "De modo que está en Salónica, junto a Irene, y a Epafrodit?"

— "Sí, allá la llevé a lugar seguro. Ahora hagan solos lo que quieran. Cumplí mi juramento."

— "Irene sabe quién es, de quién es?"

— "Lo sabe ella, y lo sabe Epafrodit, y se quieren y se arrullan como palomas."

— "¡Vamos a Salónica! Llamen a acción de guerra! ¡Que se decidan las cosas de inmediato!"

Resonaron los cuernos, mientras el ejército se apresuraba a reunirse alrededor de los jefes.

— "¡Jefes, principales, valientes guerreros, hermanos! Los cuernos los han congregado. Vinísteis para deliberar. Os pregunto: ¿Quién no estima y respeta al glorioso anciano jefe Svarun?"

— "¡Gloria a Svarun! ¡El jefe es grande!"

— "Pregunto: ¿Quién dió tantos hijos a Morana, mejores guerreros que él, cuando peleábamos contra Hilbudi?"

— "¡Nadie! ¡Nueve cayeron! ¡Gloria a los hijos! — ¡Gloria al padre!"

— "Les pregunto: ¿Quién dió vida al hijo que reunió nuevamente a los antos y a los eslovenos? ¿Quién dió vida al héroe que nos condujo de victoria a victoria? Les pregunto, ¿quién?"

rišče, stanovanje, kašča, drvarnica — vse, vsak najmanjši prostor v hiši ima svoje zahteve, ki so naslovljene le na gospodinjo, pa naj bo krepka in zdrava, ali pa boleha in slabotna. Če se še pridruži kopica otrok, mora v njenem srcu stolovati čut za žrtve (požrtvovalnost), drugače bo izgubila veselje, moč in vztrajnost; kajti te žrtve se ponavljajo dan na dan in prenehajo šele takrat, ko gospodinja obnemorejo moči. V tem zmislu je res, da kdor pravi "mati" — imenuje v tem hkrati mučenico. Srečna bo pa v resnici tista žena, ki vse te žrtve posvečuje, ki jih prenaša v stanu milosti ter jih z dobrim namenom pretvori v zaslužna dela za nebesa.

Težke so te žrtve, če upoštevamo žensko нрав in bogato občutnost ženskega srca. Vsakdanja enoličnost otopeva duševno razpoloženje žene; zato se mara požrtvovalnosti pridružiti še velikodušnost.

Velikodušnost se pa poraja samo tam, kjer vlada živa vera, kateri stoji ob strani milost in pomoč božja. Žrtve, ki so prisojene ženi, so številne, zraven pa največkrat še skrite in brez zunajega sijaja. Delo moževo, navori njegovi padejo bolj v oči, niso brez zunanje hvale in ne brez odobravanja. Žena se trudi in peha neprestano pri vzgoji otrok, ima polne roke dela vhišnem gospodinjstvu. Ves dan je zaposlena, na večer pa nima kaj posebnega pokazati; zato se pa njen trud toliko ne upošteva, ker navadno ne zbuja pozornosti. Tiho je njeno delovanje; podobno marljivji čebelici, nikdar ne počiva. Poleg tega pa: koliko stvari mora vzorna gospodinja pogrešati! Vsemu se odpove v prid možu in otrokom: hrani, obleki, izletom, zabavi. Plemenita srca so to, vredna plačila, ki jih čaka pri pravičnem Sodniku. Njih nebeska krona bo okrašena z biseri maternih solzá.

Tretja čednost vzorne gospodinje je krotkost. (Zgled gospa Carré). Znaki krotkega značaja so različni. Krotak človek nikogar izgrda ne svari; nikjer drzno ne nastopa; ne kaže, da mu je to ali ono zoprno; rad odneha in prepusti sodbo ali pa zadnjo besedo drugemu; mirno prenaša ugovore; ne izgubi potrpljenje, ko ga tarejo skrbi ali preobilno delo.

Ženska brez krotkosti ne bo nikdar dosegla one prikupljive lastnosti, ki ji pravimo "domačnost". Krotkost prepodi mračno osornost, zoprno resnost in poveljujočo trdost. Krotkost je potrpežljiva in prizanesljiva v medsebojnem občevanju; krotkost prenese tudi krivično jezo, kljubovalno trmo, nezaslužene očitke. S krotko gospodinjo pride v družino angel miru.

*

Gospodinja, ki ima to čednost, je kakor skrita vijo-lica, ki je nanjo uprto oko božjega Starnika.

Kaj naj bo žena? Na to vprašanje je nekdo odgovoril tako-le: 1. "Žena bodi krona v hiši; a taka, da ne pritiska njenega poglavarja. 2. Žena naj igra prvo violino — pod osebnim vodstvom moževim. 3. Žena naj se ne ponaša preveč z zunanjo lepoto in lišpom, marveč naj si prizadeva biti taka, da se bo mož z njo ponašal. 4. Žena naj v hiši in v družini vse vidi, samo skozi prste naj ne gleda. 5. Žena bodi ogledalo kreposti in prikupljivosti, a nikar naj teh vrlin ne ogleduje pred zrcalom. 6. Žena naj bo prijaznih besedi; nikdar pa naj se ne sili, da bi morala imeti zadnjo besedo. 7. Žena naj ravna povsod prav in pravično; zoprno pa je, če bi hotela samo ona prav imeti. 8. Žena bodi pobožna; a s svojo pobožnostjo naj ne zbuja pozornosti. 9. Žena naj tako nastopa, da jo bodo povsod radi videli; povsod naj se pa ne vsiljuje. 10. Mož in žena bodita enega duha in enega srca, a samo v dobrem; hodita naj isto pot, a ne po slabi."

ZAKLJUČENA EVAKUACIJA PREBIVALSTVA IZ PULJE

Italijanska vlada je uradno objavila za ključitev evakuacije prebivalstva iz Pulje. Z ladjo "Toscana" so prepeljali iz Pulje v Italijo 28.000 oseb s približno 75.000 ton raznega blaga.

ZVU pa objavlja, da se je iz SEŽANE, ki šteje 2000 prebivalcev, preselilo na tržaško ozemlje 40 družin. Zavezniške oblasti dajejo temu dogodku velik pomen, zlasti zaradi dejstva, da je prebivalstvo te vasi 100% slovensko in da je bilo znano kot zelo navdušeno za Tita.

ZVU tudi poroča, da se je okoli 1000 delavcev, ki so zapustili službo v TRŽIČU in se preselilo v Pulj, kjer so hoteli priti pod jugoslovanski režim, vrnilo v Tržič, kjer pa so našli svoja mesta zasedena. Stanovanja pa naseljena z begunci iz Pulje.

V DOMOVINO. Iz begunstva se je vrnil v Šenčur Jože Kristanc, oče 10 otrok. Ko je v begunstvu zvedel, da je umrla žena, se je vrnil. Po nekaj mesecih ga je oblast odpeljala in so otroci ostali sami.

Iz Avstrije je bilo repatriiranih 60 nedoraslih mladeničev in mladenk, kateri niso imeli s seboj starišev v begunstvu.

KOŠANA - CEPNO. Umrla je MA-RIJA PURKELJC, rojena Požar. Doma zapuščila 2 sina in 2 hčeri, v Sev. Ameriki pa eno hčer. Starejši sin je bil v nemškem taborišču Dachau, kjer je umrl 22/4 1945. Tam ovica je mater tako potrla, da je legla slednjič v grob.

ŠENPETER NA KRASU. V Windischgracovi vili je "Tomšičev dom". V zavodu je 100 otrok. Strežniškega osebja je 18. Kadar treba pridejo pa tudi Šentpetrčani na udarniško delo, za velika čiščenja.

V MARIBORU je bil pokopan frančiškan P. SEVERIN KOROŠEC. Bil je zlato-mašnik. Pokopan je bil 1. febr.

PRI SV. MIKLAVŽU. Slov. Gorice, je umrl Franc Rakovič nekdanj revizor Zadruga Zveze.

DR. RUDOLF MAREN, znani pospeševatelj tujkega prometa v Sloveniji je umrl v Ljubljani 1. febr.

PRI SV. GREGORJU. Sodružica, je umrl svetnik, dolgoletni župnik FRANC KRUMPESTAR.

V LJUBLJANI je bil radi prikrivanja blaga obsojen jermenar Jože Slatner. Radi prikrivanja kože je bil obsojen Franc Jamnik, finančni preglednik.

V KRANJU je bil obsojen trgovec Šavnik mlajši na odvzem trgovine in na zapor.

GROSUPLJE. Tone Adamič, brat znane- ga Lojzeta Adamiča, pisatelja v Sev. Ameriki si je vzel življenje doma tako da se je obesil. Med vojsko je bil policaj v Ljubljani. Kot kolaboracionist je bil zaprt do avgusta 1945. Kaj ga je gnalo v smrt se ne ve.

PISMO IZ DOMOVINE (Zgled, kako skušajo ljudje na simboličen način povedati resnico).

Piše sestra iz Štajerske: Naša mačeha zelo slabo gospodinja. Vsaki dan smo bolj revni prin jej. Nam ne da jesti ne obleči kot poštenim ljudem treba. Ne vem zakaj se kompromitira za gospodinjno, če ne zmore gospodinjiti.

Brat Dolfek je edini od cele družine, ki ji je še malo naklonjen čeprav je tudi on lačen in raztrgan radi nje. Gotovo zato, ker je Dolfek zelo mehkega srca in vse verjame, kar mu ona pripoveduje.

Vsak dan pričakujemo, da se kaj izboljša. — Sestra Mica.

IZ BELGRADA piše sestra teti: Vsi živimo v velikem upanju na lepšo bodočnost. Vprašala si me mnoge stvari, na katere Ti sedaj odgovorim kolikor morem:

1. Zaradi obleke — se zelo težko dobi. Vse gre na karte, jaz sem vsega skupaj

v šestih letih, odkar je propadla Jugosla- vija, dobila dva bona za obleko. Nemcem sem ukradla vrečo, iz katere sem si naredila krilo, ki sem ga pobarvala in nosila v jetništvu. Za obuvalec je najtežje, ker so Nemci pobili vsa govedina in raz- bili fabrike. Nosimo lesene čevlje.

2. Plače so zadosti revne v razmerju s tem, kar stane življenje. Če bi bilo kot prej, se bi lepo živelo s tako vsoto de- narja. Preprost delavec zasluži 1500 Din. Boljši uradniki 2500. Najvišji zaslužek je pa naj bo minister, zdravnik ali inženir n- pride čez 6000 Din. Imajo pa tisti višji druge ugodnosti kot vožnjo na železnici zastonj, več počitnic, več izkaznic za hr- ano in obleko.

3. Hrana je vse na bone. Te dobi v razmerju s svojim delom in svojim politi- čnim položajem. Kruh je ves na bone, ker je bila zelo slaba letina. Cene so vse od- rejene. Kupi se vse samo v pekarnjah ljudskega odbora, rivatnih pekarij v Bel- gradu že malo ali nobene ne najdeš.

Prihodnjič Ti bom kaj več pisala. Te pozdravlja Tvoja nečakinja Jerčka Belgrad 3. maja 47.

GORICA. Nova meja je goriško nad- školijo presekala tako, da ostane z Gorico 142.000 vernikov, med katerimi je 20.000 Slovencev, 158.000 je pa odrezanih od škofijsekega sedeža. Ti bodo imeli sedaj lastnega pomožnega škofa v osebi dr. MOČNIKA, ki bo imel sedež v Solkanu.

CENE — GORICA. Če primerjamo ce- ne v marcu letos z onimi l. 1938 so se dvignile cene za 4000%, to se pravi da je vsaka stvar 40 krat dražja kot prej. Se- veda niso bile plače nikomur 40krat po- višane. Duhovnikom n. pr. so bile dvig- njene plače, tako da kaplan namesto 90 predvojnih lir dobi 270. Delavske plače so povprečno povišane 20 do 30 krat.

Rajhenburg. Opat tamkajšnjega samo- stana je bil obtožen, da premalo izrab- lja tovarno in delavnice. Opat je bil obsojen in stroji zaplenjeni.

SEZNAMI STANOVALCEV. Vsaka hiša v Ljubljani mora pri vходу imeti desko s točno navedbo vseh hišnih prebivalcev, njihovo sorodstveno razmerje in dan pri- hoda v hišo, ter poklic. Gre predvsem za- to, da bi polovili skrivaje.

POD OROŽJE SO BILI POKLICANI v mar- cu fantje, rojeni od 1920 do 29. Na oro- žne vaje za dva meseca so bili pozvani tudi rezervni častniki. Njihove zasebne plače tečejo med tem neokrajene.

LJUBLJANA. Umrl je katehet PETER ŠORLI, apotekar RIKARD SUŠNIK, aka- demski slikar MATIJA JAMA, gostilničar PETER KOŠAK in starosta slovenskih igralcev 80 letni ANTON CERAR-DANILO.

OBNOVA ŽELEZNIC. Z aprilom so za- čeli graditi novo progo Šamac-Sarajevo v Bosni. Na progi Titograd-Niški del 8000 mladine obojega spola. Zagrebška univerza je prijavila 6000 dijakov. Z nji- mi gredo tudi profesorji. Dijaki bodo de- lali izpite kar na progi. Iz Slovenije je odpotovalo 8 brigad: 300 glav je dala Primorska Janko Premrl-Vojko. Potojna je dala 400, Novo mesto 260. Prekmurje 300, Ptuj 250, Maribor 250, Celje 300 fan- tov in deklet. Med tem ko bodo delali na raznih progah, se bo vršilo tudi, kar je najvažnejši namen, prevzgoja mladine. Delo in življenje obeh spolov je skupno.

ODPELJALI SO NEZNANOKAM več mr- ličev z ljubljanskega pokopališča. Veliki teden so skrivaj odpeljali zemske ostan- ke bana Natlačena, dr. Ehrliha, prof. Tom- ça, akademika Kiklja, Peršuha Župca in še nekaj drugih. Ti so padli kot prve žrtve komunistične revolucije v Sloveniji. Ker je narod stalno krasil njihove grobo- ve, je oblast sklenila odstraniti njihove grobove. Tudi na ljubljanskem gradu po- kopane domobrance so odkopali.

POPOLDANSKA MAŠA. Da se omogo-

či vernemu ljudstvu udeležba pri maši, je dovoljeno v Sloveniji, da je ob ne- deljah in zapovedanih praznikih maša v popoldanskih in večernih urah, ker je ra- di udarniškega dela in mitingov nemo- goče iti k maši v rednih urah. Ta od- redba velja po mestih.

SLOVENSKE ŠTUDENTJE GRADE ŽE- LEZNICO V ALBANIJ. Progo Drač-Elba- san bo pomagala graditi ljubljanska stu- dentovska brigada.

DENARNI ZAVODI LIKVIDIRANI. Pravi- ca je objavila, da je z aprilom preneha- lo delovanje vseh krajevnih kreditnih za- drug, ker jih je zadela kriza in niso bile plačila zmogljive. Sedaj je ostal le "načrtni kreditni sistem", katerega ima v rokah ljudska oblast. Vsa kreditna podjetja so se združila z narodno banko z njenimi podružnicami po državi. Vse mestne, kra- jevne in ljudske posojilnice so s tem li- kvidirane. Določen je red, po katerem se vloge izplačuje oziroma terjajo posojila. Slovensko zadružništvo je tako zginilo.

PRVI MAJ. Pogled v ljubljanske časni- ke pove, da je sedaj prevzel prvi maj vlogo novega leta. Vsi časopisi so nam- reč objavili po več strani prvomajskih voščil, kakor so se objavljala preje novo- letna. Iz teh voščil se tudi razbere ka- tere tvrdke obstojajo v kakem kraju. Na tej podlagi obstojajo n. pr. državna pod- jetja:

LENDAVA Dolna: LEMITROP ima tele poslovalnice: Železnica, manufaktura, konfekcija, čevlji in usnje, špecerija, ste- klo in drugo, domači pleteni izdelki, ko- ruzno ličkanje, restavracija, prenočišče in gostilna.

PTUJ: Mestna trgovska in preskrboval- na podjetja obstoječa iz trgovine s špe- cerijo, manufaktura na deeblo in drobno, klobuki in popravila istih, delikatese, — bufet, papir, pisarniške potrebščine, ste- klo, porcelan, galanterija, usnje in čevlji.

DOMŽALE: Prodajne in nabavne zadr- uge s podružnicami v Viru, Jaršah, Ihanu, Podgorici, Dolu, Dolskem, Moravčah, Lu- kovici, Blagovici in čevljarska zadruga v Domžalah.

LJUBLJANA bo dobila palačo za "Ljud- sko skupščino", za katero so razpisali tri velike nagrade za najboljše načrte. Kje bo stala poročilo ne pove.

LJUBLJANA V PODOBI. Pripravlja se iz- daja izbranega albuma, ki je razpisan z natečajem. Cenilna komisija so Božidar Jakac, rektor akademije likovnih umetno- sti, dr. Franc Šijanc, dr. Janko Branc in Marjan Fajfar.

V CELJU je dne 31. marca umrl prof. verouka ANTON CESTNIK. Po okupa- ciji naše dežele so ga nacisti z ostalimi slovenskimi nacionalisti pregnali na Hr- vatsko, od koder se je po končani vojni vrnil domov.

V LJUBLJANI je 29. marca umrla žena staroste slovenskih častnikarjev Josipa Prunka, LJUDMILA PRUNK - UTVA, znana slovenska mladinska pisateljica.

STANOVANJSKA KRIZA V LJUBLJANI. "Slov. oPročevalec" z dne 1. aprila po- roča, da ima stanovanjski urad v Ljublja- ni 4904 prošenj, od tega 1370 prošenj za samska stanovanja. Urad bo skušal reši- ti krizo s tem, da bo v kratkem preselil na podeželje v razne do sedaj neizkori- ščene gradove in zgradbe vse ustanove, ki mestu niso neobhodno potrebne. Tako izpraznjene velike zgradbe bodo pre- uredili v samske domove. Mestna občina pa bo za gradnjo stanovanjskih poslopij investirala 78.800.000 din. Računajo, da bodo tako dobili 200 novih stanovanj. Ra- zen tega bo občina skušala dokončati še vse nedograjene stavbe ter misli na ta način dobiti še 100 novih stanovanj. Sta- novnjska zadruga za mesto Ljubljano bo pa letos zgradila več eno- in dyo- družinskih hišic.

"SLOVENSKA KRAJINA"

IVAN HOZJAN se zahvaljuje društvu za nakazano podporo.

JOZEF ZLEBIČ je bil težko poškodovan radi padca; 6 tednov je bil nezmožen dela. Sedaj je zopet čil in zdrav.

KOLINE na dan 8. jun. so bile izredno veselje za vse člane in prijatelje društva. Čez 100 rojakov je bilo zbranih pri veseli mizi. Predsednik Adalbert Preininger je ob tisti priliki tudi poudaril pomembnost vkupdržanja in se zahvalil slovenskim duhovnikom za njihovo delo med Prekmurci.

MAR DEL PLATA. Fonovi so prevzeli družinski penzijo v Mar del Plati. Rojakom se nudi tam prijetno in ceno življenje za dneve oddiha. Stoji blizu glavnega trga.

**ESPLENDIDOS LOTES — GRANDES — BARATOS
EN 120 MENSUALIDADES**

Junto al tranvía — agua subterránea muy buena, donde está formándose el futuro barrio Edén Argentino.

**JUAN BARBÉ
LANUS OESTE — 4 DE JUNIO**

sobre el camino del futuro aeropuerto de Ezeiza.

Venta de lotes particular

Escritorio: Santa Fe 5695 Lanús Oeste, sobre el terreno.
Tomar tranvía 20 desde Retiro, 53 desde Puente Barracas.

V SOBOTO CELI DAN

je odprto samo za naše ljudi,
da se fotografirate v

FOTO SAVA

San Martín 608 — Tel. 31-5440 — Florida 606

ESNEA

PERIODICO SEMANAL

aparece los días 3 - 10 - 17 y 24 de cada mes.
Dedicado exclusivamente a la Industria Lechera y a la Granja.

Consultorio Técnico, Industrial y Veterinario - Análisis, etc.

GRATIS PARA LOS SUSCRIPTORES

PRECIO DE LA SUSCRIPCION \$ 10.— ANUALES

Redacción y Administración:

MORENO 2718 — T. A. 45-3503 — Buenos Aires

ROJAKI IZ NOTRANJOSTI!

Kadar imate opravka v Buenos

Airesu, se ustavite v

HOTELU

"PACIFICO"

kjer boste ceno in dobro
postreženi.

CHARCAS 769 - BUENOS AIRES

Lastnik:

ANTON BOJANOVIĆ

PENSION "TRST"

Moreno 2831 — MAR DEL PLATA

Rojakom se priporoča ANDRES FON

Poceni in po domače

Stavbe - načrti - proračuni - firma

FRANC KLAJNŠEK

je preselil pisarno in sedaj ura-
duje v ponedeljek, sredo in petek
od 16 do 19 ure v

Asunción 4602 — T. A. 50-0724

KROJAČNICA

Franc Melinc

Najbolj vestno boste postreženi!

Oglasite se na Paternalu

PAZ SOLDAN 4844. T. A. 59-1356

"LA VIDA ESPIRITUAL"

Pasco 431, Buenos Aires, Argentina

**"DUHOVNO
ŽIVLJENJE"**

CORREO
ARGENTINO
Suc. 13 (B)

TARIFA REDUCIDA

Concesión 2566

DR. NICOLAS I. ETEROVIĆ HURE

Advokat

Pesredujem v vseh pravnih zadevah kot zapuščine,
odpusti, zavarovanje, nezgode itd.

Uruguay 344/4 H - Capital Calle 13 No. 833 - La Plata

U. T. 38 - 2258

Tel. Paz 2664

JUAN BOGANI

Sucesor de BOGANI HNOS.

IMPORTADOR DE TEJIDOS

1923 — ALSINA — 1926

T. A. 47. Cuyo 6894

Buenos Aires

Recreo "EUROPA"

RIO CARAPACHAY

Pri domačinih v prelepem kraju. — Po ceni
Prevoz s postaje Tigre tja in nazaj, odrasli \$ 1.—,
otroci \$ 0.50.

T. A. 749 - 0589 — TIGRE — FCCA

AMARO

MONTE CUDINE

AZAFRAN

MONTE CUDINE

CALIDAD Y RENDIMIENTO

MONTE CUDINE S. R. Ltda.

Capital 1.000.000 \$.

BELGRANO 2289

Načrti za stavbe

Firma

VITO GABRIELČIČ

Tehnični Konstruktor

Obras y Cloacas

Baigorria 4825

T. A. 50-3985

VSA STAVBENA DELA

Dovodne in odvodne inštalacije
izvršuje

Luis Daneu

PERU 832

T. A. 34 - 3405